

HỒI MỘT

HOÀNG DIỆP HÍ HOA

MỘT buổi chiều cuối đông...

Không khí năm nay không giống năm nào. Gió bắc lạnh đến cắt da. Bông tuyết rơi trắng. Những nơi có gò đồng, tuyết chất chồng như núi, vậy mà trên đường đi người vẫn qua lại tấp nập.

Một thanh niên thân vóc cao lớn, lưng mang kiếm, vai mang gói hành lý, ráo bước.

Cách phục sức của hắn không gì đặc biệt. Phải nhìn thật kỹ mới thấy hắn có nét khác lạ. Mặt đen tròn, miệng nở, nước da

vàng bích như người của xứ Bích Khê ! Người ta nói, Bích Khê là xứ có loại gió đẹp nhất là gió Tây, do hai dãy núi cao chót vót chạy dài theo hướng đông tây, khi đóng khép lại, đầu tây mở rộng.

Thanh niên ấy tìm vào quán rượu. Đường như đó là cái tật của khách giang hồ.

Quán rượu nằm ở giao lộ lớn, khách ra vào không ngớt.

Thanh niên chọn một chỗ ngồi kín đáo. Chàng gọi rượu !

Tiểu nhị - đúng hơn là cô gái chạy bàn đoán đã chạy đến chào hỏi :

— Khách quan dùng rượu gì ?

Thanh niên trẻ tuổi đáp :

— Tại hạ ít khi dùng rượu, nên không biết tên rượu gì để gọi !

Cô gái mỉm cười giải thích :

— Những thứ rượu rẻ tiền như mè lửu, ngũ cốc lửu, miêu thủ lửu...

Thanh niên chặn lại hỏi :

— Lại nhĩ ! Lại có miêu thủ lửu nữa sao ? Rượu này ngâm xương mèo, xương chuột à ?

Cô gái nhìn hẩn vẻ tội nghiệp - Nàng giải thích :

— Miêu là một loại lúa xanh, thứ là loại nếp xanh ! Đám thủ nào lộn một vài cây miêu, thì đám đó kể như bỏ, vì bị đen ngọn. Bởi vậy nhà nông có câu : sát nhất miêu cứu vạn thủ ! Nhổ một cây miêu là cứu một đám thủ ! Không phải giết một con mèo cứu vạn con chuột đâu ! Ai mà cứu chuột bao giờ ?

Thanh niên vỡ lẽ. Hẩn gọi rượu miêu thủ, với thức nhấm là thạch giải, một loại cua đỏ màu tía, nướng và chấm với muối vừng !

Cô gái nhìn sững vào hắn, nói :

— Thật tình chưa thấy ai uống rượu với thạch giải bao giờ ! May mà tẻ quán dự trữ sẵn những món bình dân, chứ vào thành thì làm gì có được.

Thanh niên giương đôi mắt đen nháy nói :

— Vì vậy tại hạ mới vào đây ! Rượu đã thơm lại đây ý nghĩa, còn món thạch giải cũng đáng gọi là khẩu vị ! À, cô nương ! Có năm nào tuyết rơi nhiều như thế này không nhỉ ?

Cô gái vội đứng lên, vì có khách vào, nhưng cũng đáp lại cho chàng vừa ý :

— Ít khi lắm !

Ba người khách kia bước vội vào quán như trốn cái lạnh khô khốc. Họ ngồi gần bàn chàng thanh niên.

Khách là một lão nhân đầu hói gần

hết tóc, da hồng tươi. Kế đó là gã trung niên trên dưới ba mươi tuổi, cầm bạnh lương quyền cao, có vẻ người trải nhiều khổ luyện. Người cuối cùng là một nữ lang mi thanh mục tú, đôi mắt chậm chạp lặng lẽ, tướng đi nghiêm trọng.

Cô gái ngồi đối mặt với thanh niên.

Ba người dừng bữa, uống rượu và nói chuyện giang hồ !

Cô gái nói :

— Phụ thân ! Trong nửa năm lại đây, một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ tên là Vũ Đình Ngạc, không rõ võ công của người ấy tới đâu ?

Lão già cười :

— Khó nói ! Bởi vì hắn là một thanh niên tuổi ngoài đôi mươi, chỉ nghe thắng những say tầm thường mà thôi ! Hắn chưa đấu với các danh thủ.

Gã trung niên kiếm sĩ nói :

— Lục tiên bối ! Theo chỗ vãn bối biết, về mặt nổi của Võ lâm Trung Nguyên, đứng đầu là Trường Giang kiếm khách...

Người ấy nói chưa hết câu, bỗng có một quái nhân ngoài cửa bay vọt vào, đứng chống nạnh, trợn mắt, nói :

— Lục Trường Giang ! Người có đi chín tầng địa ngục sáu nẻo luân hồi, ta cũng quyết tìm ra người ! Ai phong người là đệ nhất kiếm ?

Lục Trường Giang đang cầm cốc rượu, chưa uống, lão nghe vậy vượt bộ râu dài, chậm rãi nói :

— Thiết Tiên quái nhân ! Lão chẳng qua là người rừng núi, hiểu sao hết việc giang hồ ! Ta không nhận phần đệ nhất kiếm ! Nhưng nếu lão thấy ai đáng mặt đệ nhất chỉ cho ta !

Quái nhân nói :

— Ta đây !

Người ta gọi Thiết Tiên là quái nhân không lạ ! Lão có cặp mắt như ốc nhồi, miệng rộng hoác, hai hàm răng lão chồm chồm như răng sói, tính tình nóng nảy, lỗ mắng. Tên lão là Tiên, chiết tự ra thành Sơn Nhân, nghĩa là người rừng !

Nghe quái nhân nói giọng hống hách, Lục Trường Giang uống hết ly rượu, đứng lên, nói :

— Được lắm ! Xin mời ra ngoài này !

Ba người đó đứng lên.

Thiết Tiên quái nhân nói :

— Các người ra tìm nơi giao đấu, ta uống cốc rượu cho ấm rồi ra ngay.

Lão quay sang gã thanh niên đang ngồi nhấm rượu một mình với em gái, lão nói :

— Thằng nhỏ ! Bình rượu của người

có lẽ còn nhiều ! Người có hảo tâm cho ta uống không ?

Gã thanh niên gật đầu, hai tay nâng rượu lên, nói :

— Mời tiên bối ! Ngoài kia có kẻ đang đợi ! Quý vị không nên ra ngoài ! Nhất là Trường Giang đệ nhất kiếm, và Trầm Kiếm Anh đệ nhị kiếm !

Gã trung niên cười nhẹ :

— Ta không dám lãnh đẳng cấp đệ nhị ! Nhưng ta hỏi người là ai ? Có mấy kẻ chờ đợi ngoài kia ?

Gã thanh niên chỉ chớp mắt, không đáp !

Trầm Kiếm Anh không cần nghe hẳn đáp, bưng bả bước ra, kể đến Lục Trường Giang, người sau cùng là cô gái áo xanh họ Lục, nàng đưa mắt nhìn gã thanh niên có nước da vàng giống người xứ Bích Khê, bỗng cô nghiêm mặt hỏi :

— Người cũng là người giang hồ à ?

Gã thanh niên lắc đầu :

— Không dám !

Cô gái cười nhạt bỏ ra khỏi quán.

Thanh niên nói với quái nhân :

— Tiên bối cứ ngồi mà uống bình thân, không gấp đâu !

Quái nhân lắc đầu nói :

— Cảm ơn người ! Sáng mai người có mặt ở đây, ta sẽ tặng người một đôi lợn rừng để đưa cay !

Lão ngựa cổ nóc cạn bình rượu rồi bước ra !

Bên ngoài, Trầm Kiếm Anh quả đang đứng đối diện với một kẻ có gương mặt lạnh lẽo, lạnh lẽo đến cả áo quần, cả vũ khí ! Hắn như một xác chết biết cử động.

Cô gái áo lục thấy lạnh mình !

Trần Kiếm Anh hát hăm :

— Báo danh đi !

Người lạ mặt nói :

— Kẻ vô danh !

— Tên của các hạ đây à ? Trần Kiếm Anh nói.

Người lạ mặt đáp giọng đanh gọn :

— Cứ coi là vậy ! Rút kiếm đi.

Nhanh như chớp, Trần Kiếm Anh rút một đường kiếm vào "Kẻ vô danh !" Gã không nhúc nhích !

Trong vòng kiếm quang bỗng thấy một bóng người bay ra, kẻ vô danh vẫn đứng yên một chỗ, còn Trần Kiếm Anh nằm bất động ! Cho đến khi phát giác ra, Trần Kiếm Anh, với một giòng máu nhỏ dãi vừa thấm ao, vĩnh viễn bỏ cuộc, chấm dứt địa vị anh hùng thứ hai của võ lâm Trung Nguyên.

Cuộc đời người ấy đã đi qua trong tiếng khóc uất hận của cô gái áo lục.

Trường Giang kiếm khách đứng sững !

Nhiều người trong quán bước ra. Nhưng với địa vị của Trường Giang kiếm khách, không cho phép ông phải né tránh trong trường hợp này. Ông bước tới... Cô gái áo lục chặn lại liền. Lão xua tay nói :

— Ý nhi ! Sống hay chết, thành và bại không có ý nghĩa gì trước cái liêm sỉ của con người. Chỉ lưu lại với đời bằng tấm lòng, chứ không phải bằng danh vọng ! Gã thanh niên trong quán kia là ai ?

Lục Trường Giang còn muốn nói nữa, nhưng kẻ vô danh đã... lau kiếm ! Lục Trường Giang cả người lẫn kiếm như một mũi tên lao bắn vào kẻ vô danh...

Lần này Trường Giang kiếm khách có kinh nghiệm, không xông vào chính diện, mà công vào phía phải của Kẻ vô danh, chỉ

thấy kiếm khách đã bay giạt ra, tay cầm kiếm của lão đã đứt lìa !

Kẻ vô danh bước tới chậm chậm... bất ngờ một bóng trắng đã... hiện hình đứng chắn trước mặt hắn !

Kẻ vô danh hỏi :

— Ai ?

Bây giờ mọi người mới thấy, bóng trắng ấy chính là gã thanh niên trong tửu quán ! Gã nói :

— Tại hạ là Vũ Đình Ngôn ! Các hạ đi đánh thuê cho người ở suối Cạn Hoa ! Sao cam tâm làm những chuyện thấp hèn như vậy ?

Kẻ vô danh nói :

— A !... Vũ Đình Ngôn ! Ta chưa từng nghe danh tánh của ngươi ! Nhưng ngươi nhìn kia, Trường Giang đệ nhất kiếm đứt một tay và té ngồi, từ đây đệ nhất danh

kiếm của Trung Nguyên với lâu đài vinh dự của họ, theo cái té ngồi đó mà sụp đổ ! Bây giờ đến lượt người muốn chết thay cho lão !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Các hạ khá đáng gọi là chân truyền của Tam Tuyệt lão quái ! Xin mời xuất chiêu !

Kẻ vô danh nói :

— Bất kỳ là ai đỡ được ta ba chiêu là sống !

Vũ Đình Ngôn không nói nữa chẳng ngưng đọng thần sắc bước về phía Kẻ vô danh. Cả hai đều chưa rút kiếm ra khỏi vỏ.

Bây giờ họ đối diện nhau. Vũ Đình Ngôn nói :

— Nếu tại hạ thắng, các hạ phải thực hiện hai điều kiện...

Kẻ vô danh cười một tràng lạnh lẽo,

giọng cười nghe như tiếng quý khóc, khiến người bên ngoài phải kinh hãi. Hắn nói :

— Vũ Đinh Ngôn ! Từ thuở ta biết cầm kiếm đến nay, ta chưa hề nghe câu nào tương tự như vậy ! Người hãy nói hai điều kiện ấy đi !

Vũ Đinh Ngôn nghiêm trang :

— Một là phải khám nghiệm Trầm Kiếm Anh, chịu tang và giữ mộ đúng ba năm. Hai là vĩnh viễn ẩn cư.

Kẻ vô danh nghe Vũ Đinh Ngôn nói trầm trọng như vậy, hắn không dám cười nữa, hỏi lại :

— Còn nếu người bại thì sao ?

— Tại hạ tự sát !

Hắn trầm giọng :

— Được rồi ! Ta bại là ta tự sát !

Kẻ vô danh tay sờ đốc kiếm. Vũ Đinh Ngôn đứng thông tay. Chưa ai chịu xuất

chiêu trước ! Mọi người đứng xung quanh thấy mình như nghẹt thở.

Bỗng Kẻ vô danh nhún người lên, mất hút...

Người coi chỉ kịp nghe “choang” một tiếng. Và hai đấu thủ đứng nguyên vị trí cũ. Kẻ vô danh hơi lệch vị trí một chút.

Lần này Kẻ vô danh như một bóng mờ, không ai thấy được thân ảnh của hắn như thế nào. Trong khoảnh khắc đó, họ trao đổi nhau đến bảy chiêu rồi họ trở về vị trí.

Vũ Đinh Ngôn đứng đứng vào vị trí của mình trước đây, trong khi đó Kẻ vô danh chệch đi vài phân !

Kẻ tỉnh mắt xét về nghệ thuật kẻ vô danh đã sai sẩy ! Cái sai sẩy càng làm mất uy phong trước đối phương !

Kẻ vô danh bắt đầu biết sợ Vũ Đinh Ngôn !

Lần thứ ba Kê vô danh chong kiếm lên trời. Kiếm bất động. Bên ngoài, bất kỳ là ai cũng có cảm tưởng kỳ quái là hỡi Kiếm ấy sẽ giết mình như chơi !

Bộ vị của kiếm đối với cao thủ rất quan trọng. Trường hợp này kiếm khí uy hiếp quần hùng, họ không còn nghe được tiếng thở của chính mình, mà chỉ nghe hơi thở của kiếm !

Vũ Đinh Ngôn vẫn bất động ! Chẳng đứng vững như núi. Kiếm phong của kẻ vô danh bỗng lan tràn ra ngoài. Đường như chính từ ấy đã phát ra kiếm khí và kiếm âm. Tất cả đều lạnh lẽo nghe như có tiếng rú dài từ cõi xa xăm nào đó !

Người xem không còn thấy hai đấu thủ ra sao nữa. Họ đã hóa thành gió, thành hơi, thành một vùng mờ nhạt. Và từ nơi đó phát ra những tiếng "leng keng" như chuông reo.

Quái nhân Thiết Tiên đứng bên ngoài la lên :

— Tề kiếm ! Tề kiếm sâu ! Tề kiếm hồn !...

Giờ phút trọng đại này, một trong hai người chết, hoặc cả hai cùng chết, nếu họ kéo dài cuộc đấu.

Thực sự lúc bấy giờ bên tai ai cũng nghe tiếng khóc, tiếng khóc rõ dần, rõ dần, ai oán thương đau.

Vũ Đinh Ngôn đột ngột bùng thẳng lên trời như chiếc vù quay tiếng kiếm xô gió, và đáp xuống phía sau lưng Kê vô danh !

Trong khi đó Kê vô danh từ từ ngã ra và Vũ Đinh Ngôn đã đỡ hấn. Bấy giờ cả hai đều bất động !

Thiết Tiên quái nhân bước tới hoành chương hét :

— Không ai được bước đến đây cả !

Trong đám đông thiếu phụ mặt phủ tấm sa hồng tru tréo :

— Phu quân ! Phu quân ơi !

Trong khi đó Lục ý nhi rút kiếm ra nói :

— Ta quyết lấy mạng bà !

Nàng nói chưa dứt lời đã bị thiếu phụ đánh ra một chưởng như trời long đất lở, hất nàng bay giạt một bên !

Thiệt Tiên rút kiếm ra ! Phu nhân khựng lại.

Trong lúc đó, Kê vô danh đã phun ra mấy búng máu tươi... Hai thò của Vũ Đinh Ngôn dứt đoạn.

Vũ Đinh Ngôn cựa mình, nâng nhẹ Kê vô danh lên rồi thoát ra ngoài !

Người ta thấy khi Vũ Đinh Ngôn phóng người lên không, chàng đã tra kiếm vào vỏ

rồi, và thanh kiếm của Kê vô danh vẫn nằm bên cạnh.

Nếu Đinh Ngôn không phải là tuyệt đại cao thủ, thì không sao cứu được đôi phuơng. Thiệt Tiên la lên :

— Nếu không phải là Vũ Đinh Ngôn thì không ai làm được điều này !

Kê vô danh từ từ đứng lên nhìn Mông Diện phu nhân, rồi nhìn Vũ Đinh Ngôn, đoán hần bẻ kiếm "rắc" một tiếng, kiếm hần gãy đôi.

Hắn cúi xuống vác xác Trầm Kiếm Anh lên, nói với thiếu phụ :

— Nếu ta không làm theo lời lão vĩnh viễn phu nhân không bao giờ được ra !

Hắn quay sang nói với Đinh Ngôn :

— Cầm ơn các hạ đã cứu mạng ! Nhưng sau này nếu gặp Âm Sát tôn tuyệt Đông Đả Khu, các hạ phải cẩn thận !

Hắn cũng thiếu phu hước đi !

*
* *
*

Cái tin tệ nhất kiếm được, nhân của Âm Sát Tam Tuyệt đã bại trong vòng một chiêu loan đi song song với Vũ Đình Ngôn tha chết cho truyền nhân của Âm Sát Tam Tuyệt. Người giang hồ coi tin này như một vấn đề trọng đại. Còn trọng đại hơn cái việc một kiếm sĩ vô danh mở đài thách đấu với một kiếm sĩ nổi danh : Sa Địch Truy ! Nguyên Sa Địch Truy là người quen ngoại từng làm mưa làm gió ở Trung Nguyên cách đây bốn năm.

Bên hồ Bích Thủy khách đông không kể xiết, những hoa đại khoe màu vào cuối đông tuy không rực rỡ lắm, nhưng cũng đủ chen với màu áo của khách bốn phương !

Nước hồ bốc hơi lạnh. Giữa hồ nước trong vắt. Ai đứng lên ở đó một giá đình,

hung quanh hoàn toàn biệt lập với đất liền. Giá đình chỉ gác sơ một vài cây tượng trưng cho những chiếc thuyền chèo các đạo thủ thượng thừa !

Người chủ đài là một kiếm sĩ vô danh. Hắn có vẻ thanh lịch hơn là con nhà võ. Da trắng, mặt đầy đặn, trong sáng. Người ta chăm lo cho gã.

Nhiều giờ trôi qua, bóng dáng Sa Địch Truy cũng chỉ là sự ngóng trông của mọi người !

Mỗi lúc thời gian như chậm lại, họ Sa vẫn chưa đến.

Mãi đến xế chiều cũng chả chút tăm hơi.

Cuối cùng, các quán rượu là nơi dung nạp những kẻ nóng lòng !

Trên con đường Bắc Nam ngang giao lộ Sa Địch Truy xuất hiện !

Họ Sa là hiện thân của sự tử vong !

Ai thấy hần cũng rét run. Hần to lớn, nước da đen, mặt đầy vết sẹo, trên tay cầm chiếc thanh kiếm chưa rút khỏi bao, xăm xăm hướng về hồ Bích Thủy.

Dài chủ ở đâu đó xuất hiện !

Cả hai cùng phi thân lên đài !

Sa Địch Truy nhìn đối thủ cười nhạt :

— Công tử là ai, dám thách đấu với ta ?

Xét về tướng mạo, lời hần nói như vậy cũng hợp lý !

Dài chủ điềm nhiên lấy chiếc khăn lụa sinh ra, thì ra đây là một cô gái, và là cô gái chạy bàn trong quán rượu kia ! Có nhiều người biết mặt hô lên :

— Đường Thúy Uyên !

Sa Địch Truy bây giờ vẻ mặt hơi hốt hoảng ! Hần nói :

— Ta biết rồi ! Cô tìm ta là để thanh

toán mỗi thù giết cha cô mấy năm về trước ! Mời !

Sa Địch Truy khai cuộc trước ! Hần vút lên một đường kiếm, với chiêu thức đã thành danh là “Vạn lý xuyên vân” ! Người giang hồ nghe nói chiêu này đều kinh tâm ! Đường kiếm của hần đi lên phiêu phiêu, hơi kiếm tỏa ra lành lạnh nghe trong đó có tiếng vi vút. Rồi, trên chỗ cao nhất của kiếm, chớp mắt như một tảng lọng xoe ra, chụp xuống đầu Đường Thúy Uyên !

Bên ngoài người coi yếu tim phải ngoảnh mặt nơi khác.

Bốn năm trước đây, Đường Đại Thu, phụ thân nàng đã chết về chiêu “Vạn lý xuyên vân”, nàng đánh ra chiêu “Tam kỳ du diệu”. Hai chiêu trên hoàn toàn có tính cách khắc chế nhau, và đạt đến sự huyền ảo của kiếm thuật, muốn luyện đến nơi đến

chấn, không phải là chuyện một sớm một chiều.

Khi Sa Địch Truy chớp mình lên, thì Thúy Uyên đã lách ra ngoài. Và lúc chiếc lọng của họ Sa úp xuống, thì nàng phóng vút lên theo thức Tam Tài kiếm pháp.

Có những tiếng nổ nhỏ từ hai vùng kiếm quang ấy, và cả hai cùng hạ xuống !

Hai đấu thủ đối mặt nhau !

Không để họ Sa “tiên hạ thủ” nữa, Thúy Uyên đưa chiêu “Thiên thai tổng khách”; chiêu này rút từ bộ “Nữ kiếm phổ”, một chiêu thức kỳ bí rất thích hợp cho phái nữ ; hai tay đưa chéo về phía trước, tay cầm kiếm khoanh một vùng an toàn, chân đạp hướng tí ngo, tư thế vừa “thiết tha” và vừa khấn trương. Hình ảnh ấy, người xem thấy Thúy Uyên thân thủ hết sức điêu luyện...

Sa Địch Truy ngẩn người, không rõ

nàng đã dùng chiêu thức gì có vẻ mờ mịt, bí hiểm... Sát khí đã làm lạnh da mặt vốn đã dày của hắn. Vô tình Sa Địch Truy phóng vọt ra chiêu “Tái đáo thiên thai” để cứu nguy !

Nguyên phái Thiên Thai Tôn, một nửa giống như Thiên tôn một nửa giống như Đạo gia, luyện về khí công và kiếm pháp. Thiên Thai tôn có Thiên Thai kiếm pháp gồm chín mươi chín tuyệt chiêu, luyện được chiêu cuối cùng có thể cỡi gió mà đi (ngự phong nhi hành) ! Riêng chiêu Thiên Thai tổng khách không phải là Thiên Thai tôn.

Sa Địch Truy đánh chiêu này để cầu may, không ngờ hóa giải được. Chiêu của Thúy Uyên là tiên khách, chiêu của Địch Truy là tiếp khách, trên ý nghĩa đó đã có sự khắc chế rồi !

Dù sao Đường Thúy Uyên vẫn chiếm thượng phong. Nhân họ Sa còn đang lúng

tung, nàng đánh ra hai chiêu quyết định "Thiên địa minh minh", "Càn khôn ảo bí", họ Sa bị rơi trong vùng kiếm quang.

Nhưng Sa Địch Truy là một kiếm sĩ thực tài, đã từng nếm mùi sống chết, đã thừa kinh nghiệm. Nên giữa hai chiêu thức nghiệt ngã kia, hắn tìm ra một chiêu cũng thuộc loại khắc chế nữa, đó là chiêu "Phật pháp vô biên" với chiêu này, cả hai cùng tử vong !

Trong vùng kiếm ánh ngọc trời, hai bóng người bay dạt ra, Đường Thúy Uyên tựa lưng vào thành đài, máu ướt cả áo xanh. Sa Địch Truy đã rút kiếm xuống hồ, hai vai hắn đã thấm máu.

Sa Địch Truy nhảy xuống đài hồ đi một nước !

Vũ Đinh Ngôn phóng vút lên đài, bước tới điểm huyết cầm máu cho nàng, xem xét qua vết thương nói :

— Vết thương của Đường Tiểu thư sâu lắm, không tịnh dưỡng không xong !

Đinh Ngôn bỗng Thúy Uyên bước xuống !

Thúy Uyên thều thào :

— Vũ Đinh Ngôn ! E rằng ta sống không được. Ta còn một đứa em gái nữa tên Đường Thúy Nguyên, bỏ nhà đi tìm sư học đạo đã bốn năm rồi không thấy tin tức...

Vũ Đinh Ngôn chặn nàng lại nói :

— Khoan nói chuyện gì khác. Hãy tĩnh tâm !

Chàng đem Thúy Uyên gói vào một ni tú. Vị trụ trì là Liên Hoa sư thái, xem vết thương nói :

— Nhất kiếm đã làm cho vết thương rộng sâu. Đây là cùng kiếm !

Vũ Đinh Ngôn cả kinh chấp tay nói :

— Sư thái thật uyên bác !

Liên Hoa lão ni cười nhạt, nói :

— Bất cứ việc gì trên đời cũng phải dùng con mắt của Tâm mà xét. Sự học nhờ đó mà khúc chiết được. Nếu ta đoán không lầm, vết thương này do chiêu Phật pháp vô biên...

Vũ Đinh Ngôn đỏ mặt hơi hột ! Chàng chấp tay nói :

— Xin sư thái hãy mở lòng từ bi cứu người hoạn nạn.

Sư thái nói :

— Bần ni hết lòng, nhưng e rằng “Tận nhân lực, tri thiên mạng”.

Nói xong, tháo toa cho đệ tử đi tìm thuốc.

Vũ Đinh Ngôn cảm tạ sư thái xong, liền chấp tay nói :

— Văn bối phải đi, năm mươi hôm văn bối sẽ ghé lại.

Sư thái nhìn chàng nói :

— Thiếu hiệp mình mang tuyết kỳ, lại chính tâm, nhưng nước da của thiếu hiệp ửng nhăm nước hoàng tuyền nên mới có màu sắc thế này. Nếu không sớm trục độc ra, e trong vòng ba năm nữa thiếu hiệp khó qua cơn ác bệnh !

Vũ Đinh Ngôn dạ luôn miệng, rồi từ già lão ni.

Đi được mấy bước bà gọi lại :

— Thiếu hiệp xin cho biết danh tính ?

Chàng đáp :

— Văn bối là Vũ Đinh Ngôn !

Lão ni gật gù đầu rồi nói :

— Ta có nghe danh công tử rồi ! Tận gọi là biết nhau, ta xin công tử chú ý mấy điều đại lược : các bảo tiêu các tục gia vô phải đang có khuynh hướng hùng cứ. Hồng y giáo thanh thế rất lớn muốn làm lãnh tụ

vô lâm. Đường kim vô lâm mình chủ là kẻ soán ngôi. Tiêu Dao phái và phái Càn Hoa rất nhiều bí sự. Từ mạn Bắc tới mạn Nam Trung Nguyên, không nơi nào không có sự tranh chấp...

Vũ Đinh Ngón nói :

— Văn bối dù có lòng nhưng bất tài không thể đương nổi việc lớn !

Sư thái gật đầu nói tiếp :

— Nếu phân biệt bằng mắt thì việc có lớn nhỏ. Trước nhất làm sao các tiêu cực, các trang trại phải hòa nhau, để tránh mũi nhọn của Hồng Y. Giải tán nạn Càn Hoa, trừ đám nguy hiểm chủ Tiêu Dã Nguyên... thì sự việc mỗi lúc một mở !

Vũ Đinh Ngón nói :

— Lời vàng ngọc của sư thái, văn bối ghi nhớ !

Và bây giờ chàng mới thông thả ra đi. Ra khỏi cửa chàng thở thành lời :

— Giang hồ đâu phải mình ta ? Công đạo đâu phải do ta ? Vô sự tiêu thân tiếc !

Chàng ra khỏi chùa mấy bước có ba người đứng chờ sẵn. Cả ba kiếm đều ướt tràn. Một tên hỏi :

— Các hạ có phải Vũ Đinh Ngón không ?

Đinh Ngón biết gặp kẻ không lành, đáp :

— Chính tại hạ ! Hạ vị có điều gì chỉ giáo ?

Một tên nói :

— Hai chúng ta đây là Dương Cầm huynh đệ, còn vị này là Lôi Kiến Thâm Công Bach. Ta muốn hỏi công tử đem Trudy Uyên đi đâu ?

Vũ Đinh Ngón cười nửa miệng hỏi lại :

— Đường Thúy Uyên đi đâu thì có can gì các hạ ?

— Cả họ Đường giá kiếm muốn tòng, nói :

— Cô ấy là em thúc bá của ta, sao lại không can ?

Tên họ Đường còn lại võ ngực :

— Chắc người nghe danh Đường Đại, Đường Thạch rồi chứ ?

Vũ Đình Ngôn chớp mắt :

— Nghe nhiều rồi ! Đường Đại Thung chết không có con mà họ Đường nào đến phân ưu ! Đường Thúy Uyên biệt tích mấy năm, đồng gia huynh đệ họ Đường cóc đứa nào để ý đến. Đường Thúy Uyên bị trọng thương cũng không kẻ nào bỏ lại, nay còn đón đường chặn ngõ, bày ra cái cảnh hổ tú báo bị !

Thân Công Bạch nói :

— Người chẳng qua là kẻ vô danh. Kiếm của chúng ta nếu có sát hại, thì kẻ đó phải hữu danh, và không giết người vô tội !

Vũ Đình Ngôn nghe họ Thân nói vậy liền bỏ đi ! Đường như chàng tự cho mình là kẻ vô danh, hoặc người vô tội ! Nhưng chàng dễ gì đi được ? Đường Đại cử một đường kiếm, nói :

— Người hãy đóng mấy giọt máu đi !

Thấy thái độ vô si của họ, Vũ Đình Ngôn hết nản giận được, chàng rút kiếm ra, dựng đứng kiếm lên...

Anh em họ Đường đã phủ vào chàng bằng hai chiêu "Song long đoạt báu" rất thần tốc !

Họ sẵn sàng xem họ là hai con rồng, còn đối phương là một tính vật. Họ tấn công vào hai mắt trái phải.

Vũ Đình Ngôn chúi người ra sau đưa chiêu "Hạ long thời tiền long" (Sông sau xã sông trước), dồn kiếm của anh em họ Đường lại, và cấp tốc chàng biến song chiêu "Nhật trạ độ giang" (mặt chóa qua sông), nhưng chàng chưa kịp thi triển, thì Thân Công Bạch đã nhập cuộc ! Cả ba hội ý, dùng "Tam tài kiếm pháp" mong sát hại chàng.

Xưa nay, người ta thường nói đến kiếm trận, nhưng không mấy ai biết Tam tài kiếm pháp. Kiếm trận này phân làm Thiên Địa Nhân, ứng với nhật nguyệt tinh. Riêng thiên địa hay nhật nguyệt nằm về một phía của Lương Nghi kiếm pháp, chỉ còn vai trò trung gian là "nhân" hay "tinh".

Tuy "tinh" là trung gian, nhưng nó đóng vai trò quan trọng, bởi vì khi "nhật nguyệt" đi qua thì tinh bắt đầu tiếp diễn. Thành ra, bọn ba người đó thay phiên nhau nghỉ được, còn Vũ Đình Ngôn với số dụng công lực liên tục để chiến đấu.

Trận chiến này càng kéo dài, bất lợi sẽ nghiêng về phía chàng.

Thân Công Bạch đóng vai "tinh" xuất chiêu "tinh kỳ đặc sử" (Ngôi sao chiếu sáng), một chiêu bí hiểm. Hần phóng người lên cao, khoanh tròn một đường kiếm, up vào đầu Vũ Đình Ngôn, tiếp liền theo đó anh em họ Đường cùng xuất chiêu "Sông long quá hải", mỗi thanh kiếm như mỗi con rồng xoắn tít lấy chàng.

Vũ Đình Ngôn đang ở trong vùng kiếm quang dày đặc, sự ứng biến thật khó khăn. Bây giờ đến lúc phải sử dụng đến tuyệt đỉnh công phu. Chàng xuất chiêu "Hạ long điểm nhân" (thêm mắt cho rồng) để ấn chúng chiêu "Sông long quá hải" ! Cứ xem đây là cặp rồng đã vẽ và chưa có mắt, chàng chắm vào đó hai con mắt cho mỗi rồng, luồng kiếm phong của họ bị xoi thủng ngay. Và tiếp liền đó một chiêu khác "Trương Cung tinh lạc" (Giương cung sao rụng). Hai chiêu

chàng vừa đánh ra, nó là tuyệt chiêu cũng là tử chiêu !

Trong vùng kiếm trận đó, ba bóng người bay lẹt ra. Vũ Đinh Ngôn chống kiếm đứng sững !

Các ni cô già trẻ đứng bên ngoài hết hồn, phần khâm phục phần tán thưởng tài nghệ của chàng, vì họ cứ tưởng đâu vị kiếm khách trẻ tuổi kia bị văm bằm hàng vạn mảnh trong kiếm trận ấy rồi.

Đường Gia huynh đệ hai cánh tay phải đã rụng, và Thân Công Bạch cũng cố gắng hiến cho trận này cánh tay trái !

Sáu cánh tay oai vệ đã từng gào mưa thét gió, bây giờ chỉ còn ba cánh tay, vĩnh viễn chấm dứt cuộc đời tam tài kiếm trận của họ !

Khi họ đến thì hung dữ, và khi ra đi tiền đồ của họ rất đen tối, đen tối như chính đêm nay !

Chờ bọn họ đi xong, Vũ Đinh Ngôn lau kiếm thọc vào bao rồi cũng cất bước !

Trời khuya, bốn bề im phăng phắc, tuyết lộng lổ rơi. Vũ Đinh Ngôn đã đến bờ sông.

Đó là sông Tây Giang. Ké cũng lạ, cách mấy dặm đường, nhưng nơi thì náo nhiệt, người đông hội, còn nơi thì vắng vẻ tĩnh mịch. Giữa dòng sông có chiếc đại thuyền, đèn đuốc vừa phải, thỉnh thoảng nghe văng vẳng một vài tiếng đàn.

Vũ Đinh Ngôn lấy làm kỳ quái ! Chú nhân là vị tao nhân hay cao nhân ? Ai cũng biết, chung quanh đây chừng vài dặm có nhiều quái sự xảy ra, chiếc đại thuyền nằm đây không sợ làm cái đích để các cao thủ nhắm vào sao ?

Chàng đi dọc bờ sông, để xem có thuyền chài nào còn thức sẽ muốn họ chở ra đó.

Chàng nghe có tiếng thì thăm trên chiếc thuyền nhỏ đã gác mái, thả neo. Vũ Đình Ngón bước lại đó, có hai người mặc áo ngư phủ, đội nón chằm. Một người hỏi :

— Giờ này đã khuya, tuyết rơi nhiều, công tử đi đâu ?

Đình Ngón nói :

— Không rõ chiếc thuyền lớn đậu ngoài kia, vị chủ nhân là ai vậy ?

Người kia nhìn chàng như dò xét, một hồi nói :

— Công tử đừng tò mò thì hay hơn ! Nơi đó là... một thế giới riêng. Không ai biết được bí mật của họ. Nhiều người đã mượn thuyền ra đó, nhưng không người nào trở về !

Vũ Đình Ngón nói :

— Người nhà của tại hạ cũng có chiếc lâu thuyền lớn như vậy, nhưng không hung

đồ như quý vị tướng. Trên đó đàn sáo rêu rắc cả đêm, yến tiệc suốt ngày... Hai vị có thể cho tại hạ đến đó, dĩ nhiên tại hạ sẽ trả tiền thuê lao...

Hai người lấy làm khó nghĩ. Một người nói :

— Được rồi ! Chúng ta cũng sắp đi hơi cá. Thôi công tử lên thuyền đi.

Vũ Đình Ngón lòng mừng hớn hở, chàng bước lên thuyền. Người kia dặn :

— Đến nơi, công tử đu dây neo mà lên thuyền !

Vũ Đình Ngón nghĩ thầm :

— Dĩ nhiên thuyền này họ đã quen chở khách, không chừng, họ là những người của thuyền lớn kia...

Bây giờ hai chiếc thuyền chỉ cách nhau chừng một lần tên.

Vũ Đình Ngón hỏi :

— Hai vị có gì để chỉ giáo cho tại hạ trước khi lên thuyền chăng ?

Không thấy hai tên kia nói gì, Vũ Đinh Ngón đưa họ một ít tiền. Khi thuyền nhỏ đến gần bên thuyền lớn, chàng phóng vút lên và đứng sừng sau lái thuyền. Nhìn tổng quát trên mặt thuyền, thấy thuyền rộng như những tòa nhà ghép lại, nhiều phòng, bàn ghế cung kiếm, tất cả đều ngăn nắp. Một số người tại bàn văn binh thân. Có tiếng đàn từ trước mũi thuyền vọng đến. Nghe tiếng đàn, Vũ Đinh Ngón biết người đó sành âm luật, và công lực rất cao ! Chàng cất tiếng nói :

— Tại hạ là Vũ Đinh Ngón, xin được ra mắt chủ nhân và chư vị !

Chàng nói xong, đi lên tới.

Đám người kia vẫn thản nhiên như không hề nghe thấy.

Khi chàng đến gần bỗng có một người nói : .

— Dừng lại ! Người lớn mặt lăm Vũ Đinh Ngón ạ ! Giờ này mà người lên thuyền, ắt là mang tâm địa không lành !

Vũ Đinh Ngón lập lại lần nữa :

— Cho tại hạ được ra mắt chủ nhân !

Lập tức trong bọn có bốn người đứng lên, đó là hai cặp nam nữ, tuổi suýt soát với chàng. Họ cùng nói một rập :

— Hãy ra mắt ta trước !

Họ chia nhau đứng bốn hướng và vây phủ lấy chàng !

Chàng biết, họ sắp bày thế trận tứ tượng.

Vũ Đinh Ngón trầm giọng :

— Tại hạ biết chư vị là cao nhân, xin báo danh !

Một tên nói :

— Đợi khi thắng chúng ta rồi hiểu cũng không muộn !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Bốn người thắng một người, qui vì có thắng cũng chả vẻ vang !

Một nông nói :

Vì một mình người đâm lên đại thuyền này là người đã có ý "một chập nhiều" rồi !

Dứt câu đó cả bọn đều múa kiếm tấn công Vũ Đình Ngôn !

Vừa giao đấu chàng vừa để ý nhận xét về kiếm pháp của họ.

Kiếm của mỗi người chỉ vào hạng trung, và họ cùng sử dụng bài "tứ môn". Mỗi người đánh bốn cửa. Vì chỉ chàng phải nhận đến mười sáu cửa ! Cái khó là ở chỗ đó !

Kiếm pháp của Vũ Đình Ngôn, dù nhanh nhẹn hay cao siêu chẳng nữa cũng

khó xoay xở cho xong. Tình thế khẩn trương, bất hoặc chàng phải dùng đến tốc kiếm và sát kiếm, mới hóa giải được.

Chàng sử dụng "Càn khôn kiếm pháp" với chiêu thức hợp nhất "Dã mã nhập quân" (Ngựa hoang nhập bầy). Thân ảnh như sấm, quay tốc độ nhanh, người và kiếm hòa lẫn vào trong bốn người kia. Bốn cao thủ của đại thuyền không tìm thấy được đích xác đối phương đâu, đầu óc choáng váng, chỉ sợ thình lình ở đâu nhất kiếm của Vũ Đình Ngôn xuyên thủng qua thân thể mình !

Họ quá sợ nên chiêu thức lộn lác. Bây giờ Vũ Đình Ngôn chiếm thượng phong. Chàng muốn giết họ không khó lắm !

Nhân thế mạnh, Vũ Đình Ngôn đưa khẩn chiêu "Phong xung tuyết lạc" (Gió thổi tuyết rơi) bất ngờ thanh Kiếm như con giao long, lướt qua một lượt, kiếm của bốn cao

thủ trên thuyền, lớp gáy, lớp rốn, chỉ còn có gói áo lục là còn vững kiếm !

Vũ Đinh Ngôn, nhảy ra ngoài hời :

— Tại hạ được quyền đại nhân đi rồi chứ ? Chủ nhân của thuyền là ai cho tại hạ gặp ?

Một tên thò ra, nói :

— Kiếm pháp công tử rất cao ! Nhưng bảo rằng, ta phải nói ngọn ngành rõ ràng này, không được !

Vũ Đinh Ngôn cho kiếm vào bao nói :

— Tại hạ không dám phiền ! Chào !

Với thái độ rất thản nhiên, Vũ Đinh Ngôn đi dần về phía trước. Đến một ngã hường giữa, có một người cầm kiếm đứng canh. Dĩ nhiên người ấy vẫn thấy cuộc chiến vừa rồi, hẳn ta rút kiếm hỏi :

— Các hạ là ai ? Đến nơi này mục đích gì ?

Đinh Ngôn cười nhẹ :

— To áy à ? Có lẽ bằng hữu đã thấy qua trận vừa rồi, chứ ?

Háo đáp :

— Thuyền này cho đến kẻ nhốt mắt vẫn thấy điều ấy ! Nhưng ta không vì vậy mà sợ ! Báo danh và chờ biết mục đích ?

— Vũ Đinh Ngôn ! Chẳng đáp — ta đi tìm chủ nhân !

Tên gác cửa nói :

— Chả cần ! Nếu có duyên dù vạn dặm vẫn còn gặp được ! Nếu vô duyên, lưỡi kiếm ta đây đã hóa độ rất nhiều người !

Vũ Đinh Ngôn nhìn sững người đó : đầu hấn cao trụi, một mắt, tướng mạo vạm vỡ hung dữ. Chẳng dám ra có cảm tình với hẳn ngay. Vũ Đinh Ngôn lễ độ :

— Huynh đài à, tại hạ không có ý

phá phách, nhưng muốn gặp chủ nhân để hỏi việc mất tích của một số cao thủ khi họ đến thuyền này.

Gã đầu trụ đáp :

— Ta đáp thay cho chủ nhân : những người dân xác đến đây là tự ý họ muốn “mất tích” ! Thuyền này không vào đất liền bắt người cho nên không vào đất liền tìm trả xác. Chủ nhân của thuyền là vô hình, chỉ diện văn chứ không diện kiến !

Vũ Đình Ngôn cả kinh. Vì gã đầu trụ là người nói nghiêm túc. Cho tới bây giờ chàng vẫn nghe tiếng đàn ung dung róc róc. Chàng nói :

— Cho tại hạ tới trước mũi !

Gã đầu trụ đưa kiếm lên

— Cứ giết ta mà đi !

Tình thế mỗi lúc mỗi gay gắt. Vũ Đình Ngôn tự khí, dùng phép sư tử hống, hú một

tràng, tiếng hú đó đi hun hút vào không gian, nghe như mặt nước có tiếng róc róc. Qua tiếng hú đối phương biết chàng có một nội lực rất sung mãn, rất thách thức

Vũ Đình Ngôn nói lớn :

— Tại hạ là Vũ Đình Ngôn cần gặp vị chỉ huy của thuyền này !

Không ai trả lời ! Tiếng đàn cũng đã ngưng bật từ lúc chàng cất tiếng hú. Thành bích chàng rút kiếm nói :

— Dành xin lỗi vậy

Vừa dứt lời chàng phóng một đường kiếm cực nhanh để áp đảo tên đầu trụ rồi bay vút lên dài chỉ huy !

Dài chỉ huy không có ai ngoài tên đầu trụ khác đang nằm ngủ. Gã to con lớn xác, tiếng ngáy như sấm.

Nghe tiếng động phía sau, Vũ Đình

Ngôn quay lại, thì ra gã đầu trụ cạnh cửa khi này, vọt đuổi theo chàng !

Vũ Đình Ngôn cười thầm trong bụng. Chàng phóng người xuống phía trước mũi thuyền, nơi đây có năm cô gái ngồi quây quần, một cô dựng cây tì bà lên ve vuốt.

Gã đầu trụ không nhảy theo nữa, quay lại vị trí của mình. Vũ Đình Ngôn từ tốn, nói :

— Tại hạ là Đình Ngôn, rất hâm mộ tiếng tì bà khi này. Không dám tự hào, có thể làm tri âm được !

Cô gái ôm đàn nói :

— Bị tiếng sư tử hồng của người, đàn đứt dây rồi !

Vũ Đình Ngôn nhìn chiếc đàn đứt dây, khẽ nói :

— Thất lễ vô cùng ! Cho tại hạ xin lỗi !

Hai bên lặng thinh.

Một cô đứng lên bước vào trong, lấy ra chiếc tì bà khác, hai tay đưa Vũ Đình Ngôn nói :

— Đây là chiếc vương cầm, chỉ một người duy nhất dùng nó mà thôi ! Giờ, công tử thử dạo một bài !...

Vũ Đình Ngôn trịnh trọng nhận đàn. Một cô bắc ghế mời ngồi. Chàng vuốt dây eo phím và dạo bài "Lưu thủy lạc hoa".

Tiếng đàn réo rắt. Muốn êm thanh trầm bổng như thôi như xao, lúc thì dồn dập như nước sông Hoàng Hà tuôn đổ, lúc thì thoảng thưa như làn gió nhẹ vờn qua, lúc thì chậm buồn, lúc thì giần nhanh...

Trong cùng một tâm hồn mà không biết bao nhiêu ý tưởng đổi thay theo điệu đàn tuyệt vời ấy !

Năm ngón tay của chàng như khiêu vũ trên cần đàn, trong lúc đó, chàng đã phở

vào một công lực thượng thừa "Đàn chỉ thần công", ngón "chỉ pháp" này có thể làm dây chùng thành căng và ngược lại. Nó còn làm âm thanh sắc sảo, bén nhọn, đến nỗi người điếc cũng nghe được !

Nghe tiếng đàn đó, cô cô không cảm được nước mắt, cô cô ngu ngẩn xuất thần !

Tiếng đàn thì vậy ! Tiếng diễn ngâm của chàng cũng trầm bổng theo rất thể thiết, đến ngót trăm câu...

... Tứ phương tri kỷ kim hà tại

Phóng chúc tâm nhân bất kiến nhân

Hoa diêu viên trung vô cảm nghĩ

Cao đình thảo liễu my thanh tân !

Ta hồ ! Vô trụ đa thể thiết

Vọng cổ hương hề ! Bút thảo chân..

(Bốn phương tri kỷ nào đâu tở

Đốt đuốc soi lên chỉ gặp mình

Vườn dâu ủ ế chim biếng hát

Cao đình quanh quẽ liễu thoi xanh

Trời ơi ! Vô trụ thể lương quá

Vọng cổ hương hề bút thảo nhanh...)

Mãi đến khi tiếng đàn bặt trời cũng vừa sáng, xem lại, chung quanh phòng khoảng này vô số người ngồi nghe chàng đàn. Già trẻ gái trai có đủ.

Thì ra, chàng kiếm sĩ tuyệt luân kia lại là một người chơi đàn tuyệt vời ! Bây giờ mỗi người bàn tán mỗi câu !

Vũ Đình Ngôn hỏi :

— Xin cho biết người sử dụng chiếc vương cầm này ?

Một cô đáp :

— Người ấy cùng với chủ nhân đã viễn du rồi !

Chàng lại hỏi :

— Chừng bao lâu thì họ mới trở lại ?

— Vài tháng không chừng !

Vũ Đình Ngôn suy nghĩ một hồi, hỏi :

— Tại hạ muốn biết về sự mất tích của đám người giang hồ ra đây.

Cô gái ôm đàn nói :

— Không ai mất tích cả ! Chủ nhân đã nhờ họ làm việc gì đó. Muốn biết xin chờ chủ nhân về.

Chàng thấy thuyền này to lớn cách bài thiết và sinh hoạt có vẻ quý tộc. Bên trong đó có gì bí mật lắm. Hầu hết những nhân vật ở đây đều có võ công cao, tính tình cương nghị, kỷ luật và thẳng thắn. Chàng muốn tìm hiểu trong lòng thuyền có gì, nhưng nghĩ lại việc làm ấy dường đột và thất lễ.

Không khí bây giờ có phần lắng đọng. Vũ Đình Ngôn lẩm nhẩm :

— Có cách nào cho tại hạ vào bờ !

Một người trong bọn bỗng nhắc lại chuyện cũ :

— Ta từng nghe thiên hạ chơi đàn. Ti bà, tranh, cầm, sáo, nguyệt... từ một dây cho tới bốn chục dây, nhưng chưa ai làm hơn ta đắm đuối như buổi sáng này. Trên thuyền này gồm tứ tài tử, nhưng đã vắng mặt hết hai vị. Đáng tiếc thật ! Công tử có tướng văn nhân chắc các môn cầm kỳ thi họa đều sành điệu ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Tại hạ không chơi môn gì xuất sắc. Con thi phú thi, không biết làm, chỉ đọc của người khác. Người chơi đàn nổi tiếng Trung Nguyên hiện nay là Nguyệt Cầm Tiên Tử Tùy Nguyệt Khiêu ! Tiên tử chơi đàn đã hay, ca múa cũng vào độ nhất danh sự !

Không ai nói gì lời bình phẩm này !

Đường như họ cũng bỏ qua luôn việc vào hồ của chàng !

Một thiếu phụ sắc nước hương trời đứng lên nói :

— Nếu công tử không chèo thuyền này chặt hẹp, mời công tử ở lại chơi cho hết ngày, đồng thời để trao đổi với nhau những ngón khác. Nếu thấy hứng, thì ở luôn thuyền, may thì giòng sông này, mai hồ ngọc đá, nếu năm dài tháng rộng, ta xuôi thuyền ra biển thôi. Rõ ràng bốn biển là nhà !

Vũ Đình Ngồn bỗng nhớ lời Liên Hoa là ni dặn, chàng thấy việc chơi thế này uống phở một đời, liền nói :

— Tại hạ chẳng qua là dân cây cuốc, biết chút võ nghệ, và lòng cũng muốn đóng góp chút mồ hôi của mình cho giang hồ, không thể cùng quý vị tiêu dao ngày tháng được ! Điều tại hạ muốn biết chủ nhân của chiếc đại thuyền này là nhân vật thế nào,

nhưng quý vị không chịu nói, lòng tôn kính của tại hạ đối với quý vị có phần suy giảm đi ! Hồi khuya này tại hạ ra đây bằng chiếc thuyền chài, bây giờ không biết vào bằng phương tiện gì ?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Thiếu phụ nói :

— Không phải chúng ta bắt bỏ công tử ! Chủ nhân có dặn, cấm thả thuyền vào vì để tránh những trường hợp bất trắc. Hoặc công tử chờ một thuyền dân nào đó, hoặc có thể nhảy xuống mà bơi, hoặc dùng thuật thủy trượng phi mà đi bên mặt nước !

Vũ Đình Ngồn như mảy suy nghĩ... Những bậc võ lâm tiền bối đi trên nước như đi trên đất liền. Mọn này chàng cũng đã luyện qua nhưng chưa thuộc loại cao thủ.

Suy nghĩ một hồi, Vũ Đình Ngồn nói :

— Quý vị không lái thuyền này, các

— Quý vị không lái thuyền này

cao thủ biết được sẽ ra đây, thì sẽ gặp phiền phức lắm !

Thiếu phụ cười nhạt nói :

— Cảm ơn công tử lo lắng ! Dễ thường họ có cao thủ, còn chúng ta đây không có cao thủ sao ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Hẹn ngày nào đó gặp lại. Tại hạ đi đây !

Chàng ném người lên không rồi từ từ đáp xuống mặt nước dùng công lực thượng thừa mà chuyển qua Thủy thượng hành, chạy tấp một hơi vào bờ !

Vừa vào đến bờ, Vũ Đình Ngôn chợt thấy ba cô gái vừa xuất hiện. Cô nào tuổi cũng suýt soát đôi mươi, nhan sắc diễm kiều.

Một cô đẹp nhất trong bọn, ăn mặc theo kiểu con nhà quan bậc tới hỏi :

— Người là ai ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Tại hạ là Vũ Đình Ngôn. Còn cô nương ?

Cô gái gần giọng :

— Người dám gọi ta là cô nương à ? Phải chăng người vừa ở đại thuyền đến đây ?

— Tại hạ vừa từ đó đến đây. Nếu gọi cô nương là “cô nương” thì bị cô nương bắt lỗi, vậy cho phép tại hạ gọi bằng tiểu thư ! Tiểu thư cho biết phương danh ?

Cô gái nói :

— Cũng không thể gọi tiểu thư !

Vũ Đình Ngôn chặn liền :

— Vậy phải gọi bằng... bà bà !

Cô gái mặt có sắc giận, nói :

— Người phải gọi ta là phương gia, đại gia, Tiên Tử và xưng là văn bối ! Phải chăng người là người đã chơi khúc “Lam thủy lạc hoa” bằng đàn chỉ thần công ?

Vũ Đình Ngồn giết mình, nói :

— Tớ ra.... là Nguyệt Cầm Tiên Tử !
Tại hạ quá thất lễ. Tiên Tử đã thành danh
về môn phi đao liễu điệp ngoài hai mươi
năm nay ! Vì thấy cây vương cầm của Tiên
Tử quá độc đáo, tại hạ mượn nắn nốt vài
chúng ta, không ngờ lọt vào tai của sư !

Nguyệt Cầm Tiên Tử ra chiều suy
nghĩ. Bà nói :

— Vũ Đình Ngồn ! Lý ra ta phải bỏ
qua những lầm lỗi của người, nhưng vì người
có nhiều khiếu ngộ, nên lấy tư cách của bậc
tiên bối mà dạy cho người một bài học để
đời !

Bà nói vừa xong, dựng chưởng đánh
hắn ! Vũ Đình Ngồn cứ tưởng bà thiện kiến
nên phải dừng kiếm, không ngờ chưởng lực
của bà hùng hậu vô kể, chàng cũng tung
chưởng ra đỡ để thêm đỡ !

"Thình" một tiếng đã dội, đứt các bậc

lên ngàn ngút, đôi bên cùng chấn động như
phau. Tiên Tử giết mình thốt :

— Đó được một chưởng của ta trên
đời không mấy người ! Tiếp !

Bà xoay người đánh ra một chưởng với
chiêu "Phong xung địch hướng" (Gió thổi
lâm ứng nào phát ra tiếng), tả chưởng thì
ngang miệng đánh ra, hữu chưởng ở trên
đánh xuống, càng tượng giống người trong
tư thế thổi sáo. Mỗi chiêu thứ hai bà đã
đánh độc chiêu quyết quyết ngả đôi phương !

Vũ Đình Ngồn với chiêu "Ô thước lộng
hầu" (Ô thước bắt cầu), hai tay giơ ra
chénh chéo, người nhắm ngay thân Nguyệt
Cầm Tiên Tử phóng tới. Với đà lao ấy, nếu
Tiên Tử không tránh thì đầu của họ Vũ húc
vào bụng bà !

Tiên Tử biết Vũ Đình Ngồn mắc mưu,
hình thép bụng lại, đầu chàng húc vào "bụng
dưới", cho cho đầu lên sâu vào, bà phình

bụng ra rất nhanh đẩy ngược Vũ Đinh Ngón dội lại ! Chiêu này cả hai bên đều thiệt hại !

Trước nhất Tiên Tử sử dụng phúc quyền (dồn bụng), đây là đòn bí truyền của Nga Mi. Đòn này chính Ngũ Mai lão ni đã cốt hại Chí Thiện thiền sư (chưởng môn Thiếu Lâm). Trong lúc Đinh Ngón lao tới với lực rất mạnh, nên dù nội lực của bà có thâm hậu đến đâu cũng phải bị chấn động. Tiếp theo Nguyệt Cầm Tiên Tử vẫn còn là một xử nữ, sự va chạm vào bụng dưới của bà, vùng cảm giác nhạy bén rất dễ bị kích thích, bà cảm thấy tê rần cả người, vì vậy sức đẩy của bụng có phần yếu đi ! Dù sao những tuyệt đại cao thủ thành danh trước đây phải công nhận bà là bậc tôn sư trong công phu phúc quyền !

Về phần Vũ Đinh Ngón, chàng nghe toàn thân ớn lạnh. Vì chàng mới gia nhập giang hồ, chưa nắm trót nhiều những quái chiêu

như vậy, sự đề phòng chính xác thiếu, chàng nghe toàn thân ớn lạnh...

Tiên Tử từ từ bước tới, gương mặt bằng hồng, đôi song chưởng đưa lên... Vũ Đinh Ngón cũng vừa đứng dậy được ! Lần này Tiên Tử đưa chiêu "Hoàng điệp hí hoa" thân thể của bà nhẹ nhàng như cánh bướm, đẩy ra luồng nhu kinh âm hàn, mới đó mà đã nghe lạnh. Vũ Đinh Ngón đã biết sợ bà, nên chàng cẩn thận đề phòng !

Nhưng đề phòng bằng cách nào ? Chống đỡ hay tránh né ? Vũ Đinh Ngón còn phân vân thì Tiên Tử đã bay qua đầu chàng, đưa tiếp chiêu "Thái sơn nhất trịch" (Ném núi Thái Sơn), cái chết đến trong chớp mắt ! Vũ Đinh Ngón hoảng quá, tay trái đưa chiêu "Lỗ Bang lộng phủ" (Lỗ Bang múa búa), tay phải đưa chiêu "Hoang thổ hí nguyệt" (Thổ giong trăng), chuyển gở gạt cầu may, không ngờ lại hiệu dụng ! Với chiêu thức trên, tay trái chàng nhằm để che

đầu, không ngờ đụng cặp nhũ hoa của bà, và tay phải đụng vào hạ bộ. Tiên Tử Tây Nguyệt Khấu thiếu điều ngất hơi ! Vì cả hai tay ấy chàng giữ lấy thân thể của bà trong chốc lát !

Việc ấy không đáng trách Vũ Đình Ngôn ! Bởi vì cũng tại "giả chơi trống bỏi" với chiêu "Cánh bướm vờn hoa" đáp lại chiêu "Thỏ giỡn trắng" cũng là việc thông minh đến xuất thần !

Thoảng thấy có chiếc thuyền con mới cập bờ, Vũ Đình Ngôn hất nhẹ bà xuống, cả hai người đều đỏ mặt. Vũ Đình Ngôn thấy ở lại bất tiện, liền phóng người ra ngoài nói :

... Tiên Tử chơi bạo quá, tại hạ nhận thua !

Đứt câu chàng đâm đầu chạy mất, không kịp nghe vị Tiên Tử đẹp như ngọc rủa thề : "Yêu quái !"...

HỒI HAI

LỜI ÂM KIỂM PHÁP

CÁI tin Nguyệt Cam Tiên Tử tuyên bố quyết tìm cho ra Vũ Đình Ngôn để trị cái tội xác xược, khiến chàng có phần ngại ngùng ! Ngại ngùng và nghe đâu phe cánh Tiên Tử rất đông, chàng không sợ phải đấu về vũ lực, mà chỉ sợ "tiếng thị phi" !

Hôm nay trời trong xanh, thế mà màu nước của dòng Tử Giang vẫn tím ! Dòng sông chảy từ xa, từ cao đổ về đây, ngang qua khoảng sơn đoạn sông đổi màu !

Một chú ngựa phi nước đại mà tay kỵ sĩ là cô bé tóc vàng lối mười hai mười ba

tuổi không ghim ngựa lại được, trong lúc
đây cương đã vụt khỏi tay !

Chú khoái mã vẫn lao vùn vụt xuống
đồi, sự hiểm nghèo sắp sửa xảy đến !

Ngược chiều với chú ngựa là một kiếm
sĩ có nước da vàng bạch, Vũ Đinh Ngôn
đang thông thả hướng về một trang trại gần
đó.

Nhìn gương mặt của kỵ sĩ tí hon đây
về sợ sệt, lại nhìn cái chứng bất kham của
chú ngựa, Vũ Đinh Ngôn mỉm cười đứng đợi.

Chú ngựa chứng hết cỡ vừa phóng qua,
chàng thót lên mình ngựa một cách nhẹ
nhàng, đến nỗi tay kỵ sĩ “chuyên nghiệp”
kia không biết có người ngồi sau mình !

Không biết “Vũ Đinh Ngôn đã làm gì,
chú ngựa chứng từ từ dừng lại !

Cô bé tóc vàng ngo ngác nhìn lại sau,
chàng mỉm cười nói :

— Chào tiểu kỵ sĩ ! Tiểu kỵ sĩ quả
là tay cỡi ngựa, phi thường ! Con Hoàng
Tuyết Phiêu này không phải là ai cũng cỡi
được ! Đàng này bé cỡi không có cương lạc,
đáng phục lắm !

Cô bé bây giờ đã hoàn hồn, cười hi hi
nói :

— Nó vốn là con ngựa bất trị, tiểu
muội đã chuẩn bị yên cương đầy đủ, thế mà
nó gật một cái, làm tiểu muội sút cương,
lao xuống khủng khiếp, nếu không nhờ đại
ca thì bị nó dậm dẹp ruột rồi ! Tiểu muội
tên Kiều Bích Ngân...

Vũ Đinh Ngôn “à” một tiếng, nói :

— Té ra cô bé, con của Kiều trang
chủ ! Ta tên Vũ Đinh Ngôn !

Bích Ngân lăm nhăm đọc :

— Vũ Đinh Ngôn ! Vũ Đinh Ngôn...
Dường như tiểu muội đã nghe ai nhắc tên
này ! Bây giờ đại ca có bận gì không ? Nếu

không bận xin về trang trại tiểu muối cách đây chừng vài dặm đường !

Đỉnh Ngón nói :

— Cảm ơn cô bé ! Bốn biển là nhà, ta đi về đâu lại chẳng được ?

Bích Ngân nài nỉ :

— Đây là con đường độc đạo, đại ca đi về hướng đó là ngang qua Kiều gia trang, có gì là trái đường ? Xin đại ca đi theo tiểu muối !

Nàng nói xong nắm tay Đỉnh Ngón kéo đứng lên. Chàng sửa lại yên cương đỡ Bích Ngân lên ngựa, nhắm hướng Kiều gia trang mà thông thả đi.

Dọc đường, họ nói chuyện với nhau, một lớn một nhỏ có vẻ tâm đắc lắm. Không bao lâu trang trại họ Kiều hiện ra trước mắt.

Trang ^{trại} này tọa lạc trên một khoảng

đất rộng vài mươi mẫu, chung quanh là núi rừng bao bọc. Đẹp và tiện lợi nhất là giếng Từ Giang vòng quanh trang trại này. Ngay tại gò đất cao là một tòa trang viện nguy nga đồ sộ, kế tiếp không biết bao nhiêu nhà trại chuồng sô !

Kiều Bích Ngân nói :

— Trong phạm vi đó là địa sở của gia phụ, người ở đây trên dưới năm trăm !

Bích Ngân cho ngựa phóng ngay vào tòa trang viện này.

Hai người xuống ngựa, cô bé thả bữa con ngựa ra đó, nắm tay dắt Đỉnh Ngón vào sảnh đường.

Vừa bước vào trong, chàng thấy một người đàn ông tuổi ngoài bốn mươi, mặt vuông cằm bạnh, cặp mắt không đều nhưng rất sáng, đang ngồi đối diện với phu nhân...

Bích Ngân đưa chàng tới giới thiệu :

— Đây là song thân của tiểu muội !
Còn đây là đại ca Vũ Đinh Ngôn ! Tiểu nhi
sém chết vì con ngựa chứng kia, may nhờ
có Vũ đại ca cứu đó !

Phu nhân chào chàng xong, dắt Bích
Ngân vào hậu đường. Ngoài này, Kiều trang
chủ và Vũ Đinh Ngôn phân ngồi chủ khách
đàm đạo.

Chủ gia nói :

— Bần nhân là Kiều Châu, trang chủ
của khu vực này. Ta có nghe đại danh của
công tử ! May quá, Ngân nhi đã đưa công
tử về đây, trong lúc bần trại rất cần một
bậc anh tài !

Lão nói ra chiều quan thiết lắm. Vũ
Đinh Ngôn mỉm cười nói :

— Tại hạ ghé lại thăm trang chủ để
vui lòng bé Bích Ngân, chứ không phải có
ý ở đây lâu dài, xin ngài tính lại !

Kiều Châu lắc đầu nói :

— Chỉ cần công tử giúp ta vài ngày
thôi ! Nguyên do thế này, trại này có nuôi
trên một ngàn ngựa, số ngựa ấy thỉnh thoảng
có đem về đây, còn thường ngày chúng ở
ngoài đồng ngựa. Đã hai đêm nay, có nhiều
kẻ lạ mặt đến rình rập gây hấn. Bọn võ sư
ở đây không làm gì chúng được ! Ta đã cấp
tốc cho người đi mời các cao thủ tên tuổi
nhưng chưa thấy tin tức gì !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Gần bên qui trại có nhiều trang
trại lẫn tiêu cục, nhân số đông không kém
đây, như Đơn gia trang, Điền gia trang, Đoàn
tiêu cục, Chung sơn trại... những người bên
đó võ nghệ cao lắm.

Hai người thảo luận một hồi nhìn lại
thấy cô bé tóc vàng Bích Ngân đứng đó tự
bao giờ.

Đinh Ngôn nói :

— Muốn các trang trại liên kết nhau

cung
gắng chà khố. Hiện nay Hồng Y giáo có ý muốn thôn tính các trang trại này, bắt dân chúng theo giáo phái của họ. Quân lính của họ tinh nhuệ lắm, đó là những giáo đồ, cả thầy trên dưới mười vạn giáo binh ! Từ Xích Sơn đến đây chưa tới hai ngày đường ngựa, quý vị nằm trong tầm tay của họ. Việc này có lý nào các trại kia không biết. Ngài cứ cho tay ăn nói giỏi đến các trang trại kia thuyết phục sự lợi hại như vậy, thế nào họ cũng phải nghe. Ngoài ra, mặt nữa phải chứng tỏ trại này có một sức mạnh ! Nên khởi sự ngay từ bây giờ !

Kiều Châu mắt sáng lên nói :

— Công tử thật là cao kiến, ta sẽ làm ngay ! Nhưng tối nay công tử giúp giùm ta một đêm ngay tại đồng ngựa !

Vũ Đinh Ngôn nhìn sang cô bé tóc vàng, thấy đôi mắt bé có vẻ khẩn cầu, liền nói :

— Muốn vậy, trang chủ cấp cho tại hạ cung tên loại tốt, thêm cái tù và rồi đưa tại hạ ra đồng ngựa ngay bây giờ ! Ngoài đó có loại chó săn rồi chứ ?

Lão nói :

— Chó săn ngay tại đây thì có. Còn mấy vật kia cũng có nốt !

Bích Ngân chạy dắt một đàn chó săn năm con. Đinh Ngôn tới làm quen với chúng ! *chúng!*

Mọi vật chuẩn bị đầy đủ, Bích Ngân nói :

— Phụ thân ở lại nhà, Ngân nhi đưa đại ca đi. Tối nay Ngân nhi cùng đại ca ở luôn ngoài ấy.

Kiều Châu nhìn sang chàng như hỏi ý kiến. Đinh Ngôn nói :

— Ngoài ấy có bao nhiêu người giữ ngựa ? Tại hạ sẽ cho họ về, chỉ giữ lại một vài người thôi !

Lão nói :

— Tùy công tử điều dụng ! Bây giờ ta cần cắt người sang các trại kia nữa !

Xong, Bích Ngân và Vũ Đình Ngón lên con ngựa Tuyết Phiêu dẫn bảy chó săn đi theo.

Đến nơi, chàng hợp đám mã phu lại giao công việc.

Ngày ngày hôm đó chàng huấn luyện sơ bộ cho ngựa biết nghe tiếng tù và, biết gom lại, biết tán ra...

Chàng đưa Bích Ngân đi xem xét địa thế. Chàng dẫn giải những chi tiết tỉ mỉ lối nào địch đến, lối nào địch rút...

Tối đến chàng gọi hai người giúp việc và Bích Ngân lại nói :

— Đêm nay nghe chó sủa tức là có giặc đến. Hai vị cứ ở tại đây. Giặc động bao

nhiều cũng không sợ. Tại hạ đã có cách bắt họ.

Chàng dặn thêm vài điều cần thiết rồi dắt Bích Ngân đi lần tới nơi thuận tiện cho việc tập kích.

Trời vừa hết canh hai, bốn bề im ắng. Ngựa có con đứng con nằm. Bỗng có tiếng chó sủa rồi nhiều tiếng chó sủa. Vũ Đình Ngón nói :

— Họ đến rồi đó ! Hiền muội bình tĩnh, cứ ngồi ngay chỗ này xem tiểu huynh làm việc !

Chàng phóng lên gop đá cao năm phục, đưa mắt quan sát khắp nơi. Chàng thấy hai mặt tây và bắc có nhiều chấm đen di động về phía trại ngựa. Nghe tiếng chó sủa rõ chúng đứng lại để xem xét tình hình. Thấy bốn trong không động tĩnh gì, chúng càng bỏ gần về đến trại. Tiếng chó vẫn sủa... Đình Ngón nghe có tiếng động phía sau,

quay lại thấy Bích Ngân bỏ về phía mình. Chàng kéo Bích Ngân rồi nói nhỏ :

— Sao hiền muội lại lên đây ?

— Muội nghĩ một chuyện rất lạ ! Đêm nay khác với đêm qua, đêm nay có chó sủa, tức là biết ta có chuẩn bị để đối phó, sao họ vẫn liều lĩnh đến ? Như vậy là có nội phản rồi ! Có kẻ báo lực lượng ta ở đây chỉ có bốn người, nên họ mới ngang nhiên tấn công ! Tiểu muội sợ họ đánh úp...

Đỉnh Ngón gật đầu, vuốt tóc cô bé nói :

— Hiền muội nói có phần là đúng !

Nhưng họ không dám đánh úp. Họ e ta bắt ^{tiếng} ~~được~~ người của họ, khai ra sự việc sẽ lộ ^{tiếng} ~~ra~~. Hơn nữa họ còn sợ ta phục kích gần đây. Bằng chứng chó chỉ sủa hai mặt mà thôi ! Bọn họ đã đến sát rồi, ta làm việc ^{tiếng} ~~ch~~ !

Hãy ngựa ^{tiếng} ~~78~~ giờ dậm chân hí vang.

Vũ Đỉnh Ngón vút ra hai mũi tên, hai đứa đến gần trái ngựa quay ra đó !

Bích Ngân nói :

— E chúng mang tên chạy mất !

Đỉnh Ngón lắc đầu buông ra hai mũi nữa, thêm hai tên khác ngã ra ! Chàng nhảy xuống và lách mình vào tối ! Số còn lại ở bên ngoài thấy vậy không dám tiến.

Vũ Đỉnh Ngón chạy nhanh đến nơi những tên bị thương điểm huyết chúng, rút tên tra thuốc vào.

Bây giờ không còn tiếng chó sủa nữa.

Chàng bật lửa lên soi mặt từng tên một.

Bích Ngân đến nơi, điều khiển đám chó lung sục tận hang hẻm. Còn Vũ Đỉnh Ngón mang tên mặt lọ nời đến chỗ hơi xa, nói :

— ~~Đã lấy đi tên rồi còn bỏi mặt !~~

— Các la đã đi tên rồi còn bỏi mặt

Đã biết mình làm việc không chắc, sao lại không ở nhà ? Các hạ ở trang trại nào ?

Tên họ nời không đáp.

— Các hạ bị thương nơi nào ?

Hắn cũng không đáp.

Vũ Đình Ngôn dọa :

— Đây là tên độc. Thuốc hồi nãy chỉ là thuốc cầm máu, chứ không phải giải độc ! Vài khắc sau người biết thôi !

Chàng đánh lửa lên soi kỹ, hắn mặc y phục đen, da bôi đen, mắt đen lay láy. Ngực phía trái óng ánh như có máu !

Chàng tắt lửa, tìm cách khai khẩu hắn :

— Nếu người không nói ta phải lục soát trong người người để tìm ra tài liệu muốn biết !

~~Chàng đưa tay lên má... tên họ nời... lên một tiếng !~~

Chàng đưa tay lên má... tên họ nời... lên một tiếng !

Vũ Đình Ngôn phì cười :

— Đạo chính ! Té ra người là một nữ quái ! Nữ quái tên gì ?

Cô nàng cắn răng không nói ! Đình Ngôn nói :

— Không nói, thì đừng trách ta !

Chàng vờ làm hung làm dữ, bây giờ nàng mới chịu mở miệng :

— Để ta nói ! Để ta nói !... Ta nói mà !...

Đình Ngôn nói :

— Lẹ lên !

— Ta tên Đơn Phương Anh !

— Bao nhiêu tuổi ? Đình Ngôn hỏi.

— Mười tám !

Đình Ngôn cười :

— Tuổi chừng ấy không bằng tuổi

đầu... gởi ta, bày đặt đi làm nữ tặc ! Bị thương ở chỗ... đó phải không ?

— Phải !

Đinh Ngón suýt bật cười ! Biết “chỗ đó” là chỗ nào mà nói “phải” ! Chẳng hỏi lại !

— Chỗ nào ?

— Chỗ đó ! Phương Anh suy nghĩ một chút rồi đáp,

Bích Ngán chạy lại. Chẳng thuật lại lời khai rồi nói :

— Ta nghe ở Đơn gia trang có cô em gái của trang chủ là Đơn Phương Anh. Không chừng cô bé này đây. Hiện muội sai người chạy về báo với Kiều trang chủ, cho người đến đây nhận bọn chúng về làm việc.

Bích Ngán chạy đi liền. Còn chàng đi găm bốn tên kia lại một chỗ.

Công việc xong xuôi, Đinh Ngón nhắm mắt dưỡng thần.

*
*
*

Sáng hôm sau, Đinh Ngón nói với Bích Ngán :

— Việc hôm nay không còn rắc rối nữa, ta lên đường được chưa ?

Bích Ngán nói :

— Chưa được ! Rất nhiều việc chưa được ! Hồi chưa có đại ca thì Kiều gia trang chưa bắt được tên giặc nào. Đại ca vừa đến thì tóm được mấy tên. Thế nào các trại kia cũng nói đại ca là kẻ tài trí ! Bây giờ đại ca đi thì họ bắt sợ ! Riêng phần tiểu muội còn nhờ đại ca một việc lớn lắm.

— Việc gì ? Đinh Ngón hỏi.

Bích Ngán nói :
Bích Ngán nói :

— Cách đây không lâu, tiểu muội có

nhặt được một tấm bản đồ bên xác của nhà sư vừa mới chết ở chân núi Khoáng Sơn. Tiểu muội thường đem nghiên cứu hoài mà không hiểu gì hết. Tiểu muội chưa hề nói với ai việc này, và cũng chưa ai thấy tấm bản đồ đó. Khi gặp đại ca, tiểu muội đã có ý định giao tấm bản đồ lại cho đại ca !...

Thấy cô bé có vẻ trịnh trọng, Vũ Đinh Ngôn cười, nói :

— Đó là trời cho hiền muội, ta lấy làm gì ? Không chừng trong đó có kỳ thư, bí kíp hoặc kho tàng gì đó, hiền muội cứ để mà dùng !

Bích Ngân hờn dỗi :

— Vậy là đại ca không tin và không thương tiểu muội rồi ! Bây giờ ta giao ngựa cho mấy tay mã phu, ta đi lấy tấm bản đồ đó, tiểu muội cất chỗ bí mật lắm !

Vũ Đinh Ngôn thấy khó xử ! Nếu ở

lại vì bản đồ báu vật để chiếm đoạt của cô bé thì vô nghĩa quá !

Chàng nói :

— Nếu bản đồ đó là thật, tiểu huynh lấy được, giao hết cho hiền muội rồi đi, chịu không ?

Cô bé lắc đầu :

— Đại ca à ! Nếu là châu báu, tiểu muội không ham. Đại ca nhằm sử dụng gì được thì cứ lấy hết. Nếu kỳ thư bảo kiếm thì đại ca lấy hết, xem đó mà luyện tập, ngày sau gặp lại, đại ca dạy lại cho tiểu muội cũng được !

Chàng lắc đầu :

— Cô bé cứ đẩy ta vào những việc bất nghĩa không thôi !

Bích Ngân nói :

— Không phải vậy đâu ! Giảng hồ hiện nay sôi động. Tiểu muội tự luyện biết

bao nhiêu năm mới xong. Đó là chưa kể những việc bất trắc có thể xảy ra vì việc này.

Thấy cô bé một mực khẩn khoản, Đinh Ngôn nói :

— Đại ca lấy xong báu vật ấy rồi đi ngay được không ?

— Được ! Bích Ngân hớn hờ đáp.

Đinh Ngôn nhìn cô bé tặc vàng mà thở dài...

Hai người lên ngựa đến nơi cất giấu tấm bản đồ !

Họ gần đến nơi đã thấy có người lom khom lục tìm cái gì nơi hang đá. Bích Ngân vội xuống ngựa, và ra hiệu cho Đinh Ngôn tiến theo. Cô bé nói :

— Tiểu muội ^{cất bản đồ gần đó} cất bản đồ gần đó. Gã đang tìm lục đồ là Đào Tiểu Lân, võ công xuất sắc. Gã tính tình khó hiểu. Nghe nói

gã là phụ tình lang của Đường Thúy Uyên... gã vào Kiều gia trang gần một năm rồi. Đại ca ở đây theo dõi, tiểu muội đến đó xem thử hán làm gì ?

Không đợi Đinh Ngôn cho ý kiến, cô bé nhẹ nhàng phóng người đi ! Dĩ nhiên Đinh Ngôn cũng tìm cách tiến sát về nơi đó.

Khi Đinh Ngôn đến cách hán chừng mươi bước, Đào Tiểu Lân quay đầu lại. Cô bé lên tiếng không chế :

— Phụ thân ta sai ta đi gọi công tử về có việc gấp ! Công tử là nhân vật được phụ thân ta chiều chuộng nhất, vậy mà công tử không giữ lễ cử tự tung tự tác mãi !

Đào Tiểu Lân nhìn chung quanh không thấy ai, mắt lộ hung quang, nhưng miệng vẫn ngọt ngào :

— Kiêu tiểu thư ! Một hôm ta thấy tiểu thư cất một hộp gì ở chỗ này, hộp đó

giống hộp của ta lắm. Nếu tiểu thư cho ta xem hộp ấy có phải của ta không, ta sẽ cho tiểu thư một vật xinh hơn !

Hắn vừa nói vừa bước lại gần, mặt mày hắn có vẻ danh ác lạ lùng !

Kiều Bích Ngân lui lại một bước, hét lớn :

— Tiểu Lân ! Nếu ngươi bước tới một bước nữa có người giết ngươi ngay ! Ta không có vật gì cất nơi đây cả ! Mà cho có chăng nữa không can gì đến ngươi !

Tiểu Lân nghe cô bé nói, khựng lại nhìn quanh quất không thấy ai, liền nói :

— Con nhái con này mi tới số rồi ! Nếu không trao vật đó cho ta, ta giết mi ngay !

Hắn nhào tới, Bích Ngân nhảy lùi lại ! Hắn phóng tới ba bước nữa là bắt kịp nàng ngay.

Hắn chưa kịp ra tay, một viên sỏi xé gió bay về phía hắn. Đào Tiểu Lân thất kinh nhảy vọt sang bên. Bích Ngân thoát khỏi sự khống chế của hắn. Vũ Đình Ngôn xuất hiện. Chàng nghiêm mặt nói :

— Các hạ là người ăn ở trong Kiêu gia trang, lại có thái độ phản chủ, coi có được không ?

Đào Tiểu Lân vừa sợ vừa giận. Hắn tin vào tài nghệ của hắn, nên cười gằn, hỏi :

— Ngươi là ai dám chen vào việc của ta ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Kẻ chết là ngươi ! Còn ta là ai cứ thử rồi sẽ biết !

Hắn nghe giọng chàng nói chắc như đá hắn đứng trầm ngâm mà ngắm nghía, suy nghĩ. Hắn nhớ đến việc viên sỏi vừa rồi, bỗng dựng ngai ngại. Bình thường mặt mày hắn trông qua có vẻ đẹp trai lắm, nhưng

xem thật kỹ, cặp mắt hần có gì dấu giả, gian ác sao ấy.

Vũ Đinh Ngón bước tới đưa tay lên nói :

— Xuất chiêu đi !

Di nhiên hần cần đánh trước để chiếm thế thượng phong.

Hần lộn người đánh ra chiêu "Vô Tòng đá hổ" tuy là chiêu nhập môn của Thiếu Lâm, nhưng kinh lực phát ra rất mãnh liệt. Với chiêu "Vô Tòng đá hổ", Vũ Đinh Ngón xem là thứ võ rẻ tiền. Chàng đứng yên, chờ cho tay hần đến gần, chàng đưa chiêu "Cương cân phạt mộc" (riêu bẻ đòn cây) bàn tay chặt vào cánh tay hần, "rắc" một tiếng khô khan, hần dội người ra, nét mặt đau đớn.

Vũ Đinh Ngón xông tới xán hần một chưởng cánh cáo nữa, hần nằm bất động. Chàng nói :

— Người chiếm đoạt bộ võ công của

họ Đường, còn sinh lòng tà vậy, muốn sát hại chủ nhà, để người sống làm gì ?

Vũ Đinh Ngón đưa tay lên, Đào Tiểu Lân năn nỉ :

— Xin công tử tha mạng !...

Vũ Đinh Ngón nói :

— Nếu ta gặp người làm chuyện bất lương nữa, đừng hòng ta tha mạng ! Cút đi !

Đào Tiểu Lân gương mặt lộ tám thân tàn thất thiếu đi. Bích Ngân nói :

— Cặp mắt hần vẫn còn oán độc, không đời nào hần làm lành với ta đâu.

Chờ hần đi khuất rồi, Bích Ngân mới say đá ra, lấy chiếc hộp thiết đưa cho Vũ Đinh Ngón, nói :

— Cái hộp là đồ chơi của tiểu muội ngay từ hồi bé. Bên trong là túi gấm bọc tám bản đồ. Đại ca cứ mở ra xem.

Định Ngôn mở ra quả y như vậy. Chàng vội xếp lại cất vào mình, đưa hộp trống cho Bích Ngân, nói :

— Ta về thôi hiền muội ! Ở đây xem không tiện !

Hai người bước lại chỗ ngựa đang gặm cỏ. Cô bé hỏi :

— Sao đại ca không bỏ túi gấm ấy vào ôm luôn, rồi có mưa vẫn không ướt !

Hai người lên ngựa đi thong thả, Định Ngôn giải thích :

— Đào Tiểu Lan thấy chiếc hộp này rồi. Thế nào hần cũng tìm người có võ công cao mà thuê dệt câu chuyện Hiền muội nhặt một số đá thạch anh bỏ vào hộp làm đồ chơi, để đánh lạc hướng họ.

Bích Ngân khen :

— Đại ca liệu việc chính xác, tiểu muội không... bì kịp !

Cô bé học làm người lớn, nói khơi khơi như vậy, khiến Vũ Định Ngôn phì cười ! Chàng xuống ngựa nhặt một số đá màu tím trong bỏ vào hộp và nói :

— Đá đẹp giống hồng ngọc. Nếu túng tiền, cứ nhặt một ít đá này mang lên kinh bán, cũng có tiền chơi chán.

Hai người lại lên ngựa đi. Vừa qua khúc quẹo, Vũ Định Ngôn nói :

— Lại có việc phiền nữa !

Bên kia có một bọn ba người đi tới, họ đón đầu ngựa chàng lại, trong đó có một gã mặt đẹp như ngọc, toàn bộ có vẻ con nhà nòi ! Hần bước tới hỏi :

— Người có phải Vũ Định Ngôn không ?

Nhìn thái độ của hần kiêu ngạo phách lối, Vũ Định Ngôn không thèm trả lời, rút kiếm ra chỉ vào mặt hần, hỏi :

— Có tránh đường không ?

Hắn cười nhạt đứng chống nạnh. Hai tên đi theo hắn lập tức rút kiếm ra, lướt tới nói :

— Công tử nhà ta danh trấn hoàn vũ, chả lẽ người là kẻ mất mù tai điếc !

Vũ Đinh Ngôn cả cười :

— Lắm khi ta cũng muốn làm kẻ mất mù tai điếc. Bởi Phật ngôn có dạy, đừng chấp những đứa tiểu nhân, đừng nghe những lời mị chúng ! Công tử nhà bầy chỉ thêm khát những danh vọng hão, thêm nghe những lời ton hót, đã quen rồi ! Gặp những kẻ như ta còn buông những lời hống hách ! Tránh đường !

Hai tiếng sau cùng chàng quát như sấm ! Hai tên kia bị chấn động lui ra, một bước.

Đinh Ngôn và Bích Ngân cùng bước xuống ngựa. Cô bé tóc vàng vẫn ôm cái hộp khư khư.

Gã công tử mở lời ngọt dịu :

— Ta là Trình Ninh Sơn...

Vũ Đinh Ngôn cướp lời :

— Ta có nghe giang hồ nhắc đến tên của một vị công tử tên Trình Ninh Sơn nào đó. Hôm nay người xưng danh ta mới hay ! Người vừa gặp tên Đào Tiểu Lân nói rằng, ta có hộp bửu bối chứ gì ? Ta đang giữ nó đấy !

Gã nói êm như ru :

— Thì cứ đưa cho ta là xong !

Bích Ngân nói :

— Đường đường một vị công tử mà giờ thói cướp giật !

Gã công tử bây giờ mới từ từ rút kiếm ra. Trông kiểu cách của hắn Vũ Đinh Ngôn phải quay mặt nơi khác ! Bích Ngân nhắc :

— Đừng làm kẻ của hắn !

Cô bé nói chưa dứt câu, Trình Ninh

Son đã đánh ra chiêu "Giao long hí thủy" (Thường luồng giỡn nước) đường kiếm sắc ngọt vô cùng !

Vũ Đình Ngôn đưa chiêu "Đại bàng triển dực" (Đại bàng phơi cánh), chàng dang hai tay rộng ra, tay trái dùng cầm ná thủ chộp vào tay trái hấn, tay phải gạt kiếm hấn ra, rồi biến tiếp chiêu "Tà dương độ nhận" đó là một chiêu thức huyền ảo, thân người song song và cặp kiếm song song, nhưng tay trái chàng đánh ra chiêu "Hoàng hoa my thọ" (Hoa vàng bùa cây)...

Nguyên chiêu Hoàng Hoa my thọ chỉ là một ước chiêu do cao hứng nhất thời mà sinh ra, không ngờ tên công tử bị hoa mắt, nên chàng đâm ngay vào huyết mạch môn của hấn, rồi tước luôn kiếm, bẻ đôi ném xuống đất, nói :

— Tài nghệ như vậy chưa đủ dụ gái, cái sức đấu mà múa may với thiên hạ ! Vốn

là họ Trịnh, giống giới của đám nịnh thần Trịnh Mậu Trung, Lưu Mậu Quỳnh mà đối ra họ Trịnh để lừa thiên hạ, cho ta là con của vô lâm minh chủ ! Còn hai vị đây, hết người để theo phò sao, lại phò tên khốn nạn đó ? Không sợ mang nhục với tổ tông sao ?

Vũ Đình Ngôn lên giọng một hồi, nhắm cũng tạm đủ, rồi phớt một nửa võ công của hấn, xông lên ngựa ra đi ! Họ về tới đồng ngựa vào lúc giữa trưa !

Lại có tin Kiều Châu mời Vũ Đình Ngôn đến có người muốn gặp !

Bích Ngân nói :

— Giang hồ thật phức tạp ! Lần sau bất kỳ gặp tên dùa mị nào xin đừng nhận đạo nữa !

Đình Ngôn cười :

— Có lẽ lần này không phải như lần trước đâu ! Lần này chắc chắn là việc của trai !

Bích Ngân không tin, hỏi :

— Lý do gì đại ca đoán vậy ?

Đỉnh Ngọn nói :

— Nếu việc riêng của ta, có lẽ trang chủ đã từ chối rồi !

Hai người trở về trang trại. Vào sảnh đường Kiều trang chủ đón lại nói :

— Có trại chủ Đôn Nghi báo họnh của Đôn Phương Anh, và họ Đường muốn gặp công tử.

Đỉnh Ngọn hơi bất bình nói :

— Trang chủ không giải quyết được sao ?

Chàng nói xong bước ngay vào trong, nói :

— Tại họ là Vũ Đỉnh Ngọn đây !

Nhìn sang phía khách thấy có gái họ Đường mặt hao hao giống Đường Thúy Uyên, đoán chắc là Đường Thúy Nguyên. Còn trang

chủ Đôn Nghi lớn hơn chàng những lối năm bảy tuổi. Đôn Nghi nói :

— Nghe nói các hạ đã bắt được em ta trong lúc em ta ăn trộm ngựa, có đúng vậy không ?

Chàng thần nhiên hất lại :

— Chả lẽ trang chủ không tin điều đó ?

Đôn Nghi nói :

— Theo ta thì người muốn lập công với Kiều trang chủ nên mới vu khống em ta như vậy !

Vũ Đỉnh Ngọn đứng lên nói :

— Các hạ dám đến đây chơi trò cày quyền thế nữa sao ? Công việc còn sờ sờ ra đó, sao không nhận nhận việc của mình.

Vũ Đỉnh Ngọn nói xong sai người dẫn Đôn Phương Anh ra, hỏi :

— Cô nương có biết vị này không ?

Phương Anh lạnh lùng nói :

— Đó là bảo huynh của ta !

Chàng nói tiếp :

— Vậy cô nương hãy thuật lại việc làm của mình đi !

Phương Anh đứng lặng thinh !

Chàng quay sang nói với Đơn Nghi :

— Các hạ hỏi nàng đi !

Hắn chưa hỏi, Đơn Phương Anh đã cúi đầu xuống.

Đinh Ngôn nói :

— Như vậy là nàng đã thừa nhận rồi đó ! Các hạ còn có ý gì nữa không ?

Đường Thủy Nguyên chen vào :

— Công tử nên biết các "đi lưu" và "quy", xin công tử phóng thích Đơn Phương Anh ra !

Đinh Ngôn nói :

— Đường tiểu thư à ! Tiểu thư giỏi lắm chừng bốn năm "tâm tư học đạo" là cũng. Cô nương cứ cho mình là một vị thánh mẫu không bằng ! Trong khi bộ võ công của nhà cô bị Đào Tiểu Lan đánh cắp mà cô nương không truy hấn / Sa Đinh Truy đã sát hại Thủy Uyên mà cô nương vẫn "bình thân như vậy" còn lên mặt làm người hiền để dạy khôn ta ! Với thái độ ấy ta giết tức khắc cô bé họ Đơn ngay !

Nghe lời nói trịch thượng của chàng, Đơn Nghi đứng lên nói :

— Ta muốn biết người trình độ tới đâu !

Hắn nói xong vận kinh lực vào đôi tay hộ pháp tung ra hai chưởng cực mạnh. Những vật nhẹ trong sảnh đường theo hơi gió bay vù.

Vũ Đinh Ngôn né qua một bên, hai

^{tay vẫn còn}
tay vẫn còn khoanh trước ngực. Chẳng nhìn
đôi phương như thường hay !

Đon Nghi đánh hụt ! Hân biết đôi
phương không phải tầm thường, liền biến
chiêu...

Đon Nghi lui người lại, đánh ra thế
"Mãnh hổ xuất sơn" hai bàn tay xòe ra từ
bên trái chụp sang bên phải, riêng ngón tay
đòn của Cầm ná thủ, còn chương dùng theo
Phục hổ quyền của Thiếu Lâm, trong lúc
đó bộ song cước, từ phía sau bật tới, sức
mạnh cả ngàn cân.

Vũ Đình Ngôn khen :

— Tuyệt chiêu !

Chàng không tránh né, chương đối
chương, cước đối cước, với chiêu "Mãnh hổ
đầu phong", Don Nghi lao đảo lui lại, còn
Vũ Đình Ngôn vẫn đứng yên một chỗ.

Thần thế chàng xốc tới với chiêu "Thần
ung tróc khuyến" cũng là chiêu trứ danh

trong Cầm ná thủ, từ trên cao chúi xuống,
hai tay liên tiếp nhả kinh lực, khi thế rất
mãnh liệt.

Đon Nghi cả kinh, vội nhảy trái sang
bên và đưa ra chiêu cứu nguy, "Linh miêu
mai phục", để Vũ Đình Ngôn không dám
tấn công tới !

Quả thật, với chiêu ấy chàng dừng lại
ngay !

Ngay tại lúc này người trong cuộc cũng
như người ngoài cuộc đã thấy phân thắng
về ai rồi !

Đường Thúy Nguyên và Don Phương
Anh ngưng động thân sắc. Nhất là Phương
Anh, hồi khuya này bị một mối tên, nhưng
được Đình Ngôn đối xử rất tử tế, tuy không
nói ra, thâm tâm nàng rất có cảm tình với
chàng !

Vũ Đình Ngôn từ tốn nói :

— Don trang chú ! Theo chỗ tại hạ

biết, Hồng y giáo chủ Tô Lô Đạt trước sau gì cũng phái người đến các trang trại dụ "nhập giáo" ! Giáo phái đó xưa nay gọi là Yêu giáo hay yêu đạo. Nếu trại nào không theo họ, họ sẽ phái các cao thủ đến đó cày nát luôn ! Tại hạ thiết nghĩ, những người có kiến thức như Đơn trang chủ tất phải có một nhãn quang dự kiến. Phải thân kết với các trang trại lại, trở thành một lực lượng phòng thủ kiên cố, may ra còn chống cự lại với họ ! Ngài nghĩ sao ?

Đơn Nghi chưa kịp nói, Phương Anh đã nói thay :

— Trường huynh ! Lời của Vũ công tử nói đúng đó ! Tiểu muội ở Điền gia trang đã nghe một vị cô nương tên Trần Tuyết Tân cũng phát họa ra chương trình này ! Vừa rồi cũng có một bậc nữ lưu hào kiệt, tuổi chỉ bằng tiểu muội võ công ào diệu phi thường, nhân chuyện đi thăm các nơi thắng địa, có ghé lại Điền gia trang. Những tay

giang hồ cao thủ ở đó đem lời trêu chọc, cô ta chỉ cười cười. Máy chàng làm tôi, bị cô ta làm cho một trận, rồi kêu trại chủ Điền Mưu ra, cô ta trình bày kế hoạch như Vũ công tử vừa trình bày !...

Bích Ngân nghe nói đến bậc nữ lưu hào kiệt nào đó, tài ba có vẻ xuất chúng, động tâm hỏi :

— Thưa tí tí, cô vừa rồi là ai vậy ? Mà sao chuyện bên Điền gia trang tí tí lại biết ?

Phương Anh nói :

— Ta vốn là người của Điền trại chủ chứ không phải của Đơn gia trang. Chuyện đời tư này còn dài lắm. Nữ lưu hào kiệt đó có tên là Độc Cỏ Tuyết Nhận ! Con chim nhận cô độc ! Trần Tuyết Tâm thấy cô ấy nói giống với chủ trương của mình, đã không vui mừng, lại còn hồ toáng lên rằng, Tuyết Nhận "ăn cắp" tư tưởng của Tuyết Tâm !

Nàng dừng lại để xem phản ứng của mọi người rồi nói tiếp :

— Tuyết Nhạn bực mình bỏ đi, Tuyết Tâm đón đường khiêu chiến...

Bích Ngân thốt :

— Kỳ quái ! Tên là Tuyết Tâm, thảo nào chẳng có tấm lòng lạnh lẽo như tấm băng ! Chắc chắn sẽ bị Tuyết Nhạn đánh rụng kiếm mà thôi !

Kiều Châu lộ vẻ khó chịu, đưa mắt lờ con.

Phượng Anh nói tiếp

— Nhưng Tuyết Nhạn không lấy đó làm giận, còn nhận làm bại tướng. Tuyết Tâm được nước bắt nàng phải xin lỗi về tội "đạo ý, đạo ngôn". Thế là hai nàng xảy ra một cuộc kịch chiến. Hai bên đánh bất phân thắng bại. Lúc đó lão quái nhân Thiết tiêu ở đâu trở tới, gọi Tuyết Tâm bằng "sư ti", lão múa chưởng xông vào đánh ào ào với

Tuyết Nhạn ! Lúc đó người ta phản đối lão quá lắm !...

Nàng nói đến đó ngo sang Đường Thủy Nguyên... Mọi người theo ánh mắt đó mà nhìn cô bé họ Đường.

Thủy Nguyên nói :

— Hôm ấy tiểu nữ sang gọi Đôn tiểu thư về, thấy việc kỳ quái như vậy, không nhận được tiểu nữ cũng tham chiến, cuộc chiến dài hơn lực lượng cân phân. Cuối cùng chính cũng phải thắng tà. Trần Tuyết Tâm hổ thẹn bỏ đi. Thiết Tiên quái nhân đi theo. Độc Cỏ Tuyết Nhạn bỏ đi đường khác !

Và Đinh Ngôn nói :

— Không ngờ nhị vị nương tử ấy lại là người nhìn xa thấy rộng. Đáng phục ! Nhưng vị nào đi bày Diên Mưu sang đây cấp ngựa ? ^{hào} ^{ta}

Phượng Anh nói :

— Đó là mưu của Đào Tiểu Lan người của quý trại. Họ Đào nói, bên Kiều gia trang không có cao thủ, nếu đẹp được Kiều gia trang thì hào kiệt mới qui tụ về, và đó cũng là chủ trương của Trần Tuyết Tâm ! Tuyết Tâm và Tiểu Lan thường bí mật gặp nhau.

Bích Ngân thuật lại chuyện xảy ra hồi sáng của Đào Tiểu Lan. Kiều Châu nói giận nói :

— Đáng lẽ quân phản chủ !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Hôm nay hai nhà Đon, Kiều coi như giải hòa. Bây giờ huynh muội Đon trang chú qua bên Diên trang chú làm một cuộc liên hợp. Còn Đường cô nương đến chùa Thế Chí thăm Liên Hoa sư thái rồi cùng với Thúy Uyên cô nương đến Đoàn sơn trại ! Đường Thúy Nguyên hỏi :

— Sao công tử biết chúng ta quen với Đoàn Trí Nhân ?

Vũ Đình Ngôn cười nhẹ :

— Hai vị giao du rộng ai không biết ? Cứ như kế hoạch đó mà làm thì một nửa võ lâm Trung Nguyên sẽ thống nhất ngay, và Hồng y giáo hết phương thôn tính !

Chàng nói xong đứng lên chào mọi người rồi cùng Bích Ngân trở lại đồng ngựa. Hai người mở bản đồ ra nghiên cứu !

Vũ Đình Ngôn trải tấm bản đồ xuống đất, chàng xoay qua trở lại một hồi dò đúng phương Nam Bắc với những nét li ti. Mỗi phần như vậy có ghi chú bằng lối cổ tự. Chàng xem xét một hồi, nét mặt ra chiều cảm động. Chàng nói :

— Bích Ngân hiền muội ! Đây là tấm bản đồ thật được vẽ trên lụa Thanh Mai, do đệ nhất tổ thiền sư phái Thiếu Lâm là Bồ Đề Đạt Ma tổ sư, tính ra đến nay là một ngàn tám chục năm !...

Bích Ngân chăm chú nghe, khi Đinh Ngân nói đến đó, liền hỏi :

— Trong đó ghi chữ những gì xin đại ca giảng cho tiểu muội nghe với !

Chàng nói :

— Ngày mồng một tháng hai năm nay nhằm vào đầu tiết xuân phân là tròn ngàn lẻ tám chục năm, chúng ta còn hơn hai ngày nữa là giáp chu kỳ chôn huyệt, phải lấy huyệt vật ấy lên không thất sẽ bị tiêu hủy...

Bích Ngân rừng mình một cái, nói :

— Ngươi Đại Ma y như Phật sống, ngày tiên đoán được cái duyên của ngàn năm sau ! Một ngàn một năm, biết bao nhiêu thời gian từ đó đến nay có vật chất nào tồn tại ?

Đinh Ngân nói :

— Ta đến tầng ^{tầng} đá Thanh thạch nguyệt, tầng đá đỏ xanh và tròn như một trứng...

Bích Ngân la lên :

— Tiểu muội biết tầng đá đỏ rồi ! Tầng đá đỏ ở núi Khoáng Sơn !

Đinh Ngân gật đầu nói tiếp :

Dứng trên Thanh thạch nguyệt quay mặt về hướng Bắc Đẩu sẽ thấy một vật sáng lung linh phản chiếu từ muôn triệu vì tinh tú trên trời, nhờ là đêm kỳ không trăng, rơi vào mắt ta. Vật sáng lung linh đó gọi là Ngọc nhân (mắt ngọc). Nhờ viên ngọc nhân này ta mới đọc được các chữ li ti trong huyệt vật ! Từ đó đào sâu xuống, ta sẽ gặp một gỏi đá (thạch chẩm). Mở thạch chẩm ra ta có huyệt vật !

Bích Ngân hồn hử nói :

— ^Ờ Tà ^ờ trời Phật ! Ngay ngày hôm nay ta ăn chay năm đời và kiêng sát sinh còn đến hơn hai ngày nữa ! Lạ thật là lạ !

Chàng nhìn Bích Ngân như nhìn một

"Ông cụ non" ! Những lời nàng nói có vẻ như hiểu trước tuổi ! Đinh Ngón nói :

— Hiền muội quả là một kỳ nhân ! Sao không lo học văn, học võ đi. Cứ chơi cả xống hết ngày nọ sang ngày kia ?

— Có chứ đại ca. Bích Ngán hơn hồ nói — Đêm thì mẫu thân dạy cho muội "chí, hồ, giá, dã" còn cả ngày mấy ông võ sư dạy. Nhưng từ nay thì khác ! Năm nay tiểu muội bước qua năm mười ba tuổi rồi ! Thời gian còn lại, chúng ta ở đây, xin đại ca điu dắt tiểu muội, cả văn lẫn võ. Tiểu muội không có anh. Phụ thân thì mê làm giàu, ít khi cần sóc tiểu muội lắm !

Vũ Đinh Ngón thở ra nhẹ nhẹ. Bích Ngán chừng như không nghe thấy, nàng vẫn nói tỉnh :

Ngày đêm gồm mười hai giờ. Ba giờ để ngủ, một giờ coi ngựa còn lại tám

giờ. Đại ca dạy gì, tiểu muội học lấy ! Bắt đầu từ trưa hôm nay !

Vũ Đinh Ngón xúc động thật sự ! Chàng không dám phụ lòng một tâm hồn chân thành như vậy. Chàng lặng lẽ gật đầu !

* * *

Hai mươi ngày trôi qua có nhiều biến cố trọng đại. Trọng đại ở chỗ, tất cả các trang trại liên kết với nhau, vấn đề ấy được coi là chính sách. Tiến tới các khu vực võ thuật liên kết chặt chẽ với nhau. Tham vọng của Hồng y giáo tự nhiên bị bẻ gãy.

Có người tìm hiểu thật kỹ mới hay rằng, người chủ xưởng và thực hành việc này là Vũ Đinh Ngón, người mắc chứng ung hoàng !

Trần Tuyết Tâm xách kiếm đến Kiều gia trang tìm Vũ Đinh Ngón thách đấu !

Có người mật báo cho chàng, nhưng

chàng không hề bận tâm việc thách thức đó !

Trần Tuyết Tâm đại náo Kiều trang trại !

Những tay võ công lợi hại ở đây lần lượt bị Tuyết Tâm và Thiết Tiên lão quái đánh ngã !

Người ta không hiểu lý do đâu Thiết Tiên lão quái đã gần tám chục còn Tuyết Tâm chỉ mới đôi mươi, vậy mà, Tuyết Tâm là sư ti của lão !

Tin Tuyết Tâm và Thiết Tiên đột nhiên tới quấy phá Kiều trang trại hai ngày nay, làm náo động cả giang hồ, không ai dám ra mặt chống đối. Độc Cô Tuyết Nhạn cũng bất tin.

Độc Cô Tuyết Nhạn nói với ^{Đinh Ngồn} ~~Đinh Ngồn~~ :

~~Hôm nay cũng chết già rồi một
tên này là Trần Tuyết Tâm
mà thôi !~~

Hôm nay sống chết già rồi tên này cũng quyết gặp quái tặc Tâm Tuyết Tâm mới thôi !

Đinh Ngồn nói :

— Hiền muội đừng lo ! Tiểu huynh có chữ trương ! Kiều trang chủ có võ công cao mà không chịu ra tay, chủ ý để coi là giang hồ có ai ăn có với hai kẻ hạo danh này không ? Đồng thời để coi thái độ nhiệt tình của các trại kia đối với trại ta như thế nào ?

Đinh Ngồn lắc đầu nói :

— Dành rằng gia phụ là người có võ công, nhưng cao hay thấp thì chưa ai biết rõ về ông cả ! Các trại cứ đợi xem kết quả của gia phụ đối với hai nhân vật này thế nào, họ mới chịu quyết định ! Đó là phần của họ. Chả lý đại ca cũng như vậy sao ?

Thật ra Vũ Hành Ngồn không muốn mình liên quan vào tình cảm và trách nhiệm ở nơi này. Chẳng chỉ thế thôi, ông không muốn nhìn thấy Đinh Ngồn mãi mãi ! Hơn nữa trình độ võ học của ông hiện tại, có

với hai mươi ngày trước đây quả là một trời một vực. Chẳng không muốn sự tiến bộ ấy bị chặn lại.

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Được rồi ! Ta sẽ đi cùng hiền muội về đó, nhưng không vịn vào cái cớ ăn chay nằm đất mà cấm ta giết người. Điều quan trọng khác nữa, sau trận đấu này, chiều ngày mùng một tới đây chúng ta gặp nhau ở đồng ngựa. Rồi sau đó đi lấy báu vật kia, còn việc gì nữa sẽ tính sau.

Cũng thật khó xử cho hai bên. Bích Ngân khóc :

— Tiểu muội ép đại ca quá ! Nhưng sự tình thế này biết làm sao ?

Đinh Ngôn đứng lên, mở ngựa. Hai người thót lên ngựa chạy bay về trang viện Kiều Châu.

Vừa đến nơi thấy Trần Tuyết Tâm gọi

tên Kiều Châu và Vũ Đinh Ngôn mắng chửi hết sức thậm tệ !

Xa xa từng cụm gồm mười người cầm vũ khí đứng bảo vệ các kho tàng, sắc khí của họ rất khẩn trương ! Nhưng có lẽ là chưa được lệnh !

Vũ Đinh Ngôn xuống ngựa.

Nhiều tiếng vỗ tay reo lên.

Đinh Ngôn chào hết mọi người rồi lên tiếng :

— Trần Tuyết Tâm ! Ai cho rằng cô có học và có võ công, ta nói người ấy không có kiến thức ! Ta là Vũ Đinh Ngôn đây !

Lão Thiết Tiên thấy Vũ Đinh Ngôn xuất hiện, lão kinh tâm tán đờm bỏ chạy trước, không quay đầu lại nhìn xem thử có sư ti mình theo không !

Trần Tuyết Tâm có gương mặt khá kiều diễm nhưng lạnh lẽo lắm sao ấy. Na

ná như bộ mặt của Đào Tiểu Lan, của Trịnh Ninh Sơn. Còn Tuyết Tâm nhìn lại chàng, thoạt đầu không thấy có gì đặc biệt, ngoài nước da "bích khô" ! Càng nhìn lâu, thấy hần có gì đó "dễ nhìn", thân vóc to lớn, mới đỏ như son, gương mặt trong sáng, nhất là đôi mắt đen láy, có hồn !

Trần Tuyết Tâm nói :

— Ta vốn không thù oán gì với người sao người lại có hành động hèn hạ ?

Một lời nói ngược với thực tế Vũ Đình Ngôn không thêm lên tiếng.

Tuyết Tâm nói tiếp :

— Một, việc chủ trương liên kết các phe phái, trang trại, tiêu cục không phải là lời đề xướng của người sao người mạo nhận là do người đề xuất ? Hai, người dám phi báng ta trước mặt người khác ? Ba, người đòi lột... da mổ ruột ta ?

Vũ Đình Ngôn chưa kịp nói, Bích Ngân đã cười lên :

— Đại thư à ! Khi tiểu muội nghe người ta nói đại thư xương thuyết liên kết, lòng tiểu muội vô cùng khâm phục và có cảm tình ngay từ đó liền. Chừng đối diện với đại thư, mới thấy mình đại khờ và ăn hận ! Vũ Đình Ngôn có bè bạn đâu, có giao thiệp với ai đâu mà nói rằng cái đó của người, cái đó của ta ? Hần đâu cần cái danh hão đó ? Chỉ có những kẻ hẹp hòi thích nghe lời tăng bốc nên không nhận được sự đúng sai ! Có những kẻ tội đáng chết như Đào Tiểu Lan, Ngụy công tử Trịnh Ninh Sơn... hần còn tha chết cho, huống gì đại thư hần chưa từng gặp ! Đại thư cười đồng họ chín đời Vũ Đình Ngôn là đại thư cười đồng họ mình đến hăm hai đời ! Miệng đại thư vừa sắc sảo lại vừa văng tục còn hơn những người thất học ! Con người tàn nhẫn như vậy làm sao có võ công cao siêu được ?

Trần Tuyết Tâm cả thẹn lẫn cả giận đến tím người ! Nàng sững sờ một hồi rồi nói :

— Con nhỏ này là ai ? Ta quyết bẻ răng mi mới được !

Trần Tuyết Tâm xóc tới, Kiều Bích Ngân rút kiếm ra ! Vũ Đình Ngón bước tới gần bên. Bích Ngân chìa tay nói :

— Mời !

Thái độ của nàng nghiêm nghị và oai vệ thật !

Tuyết Tâm quay lại nhìn... Ôi thôi ! Bốn phía là người của đối phương, còn lão quái Thiết Tiên đã biến đi đâu mất ! Cái giận, cái thẹn đã tiêu tan, cái sợ bỗng đổ ập đến !

Thấy Bích Ngân vẫn còn chìa tay, nàng miễn cưỡng đánh ra một chiêu, đường kiếm vô lực ! Bích Ngân bậm môi cử kiếm đỡ ! Thanh kiếm của cô bé tuy mạnh khinh

nhưng được trui bởi một danh sư trong làng kiếm, dài như mọi kiếm khác, nhưng lại nhẹ rất thích hợp cho sức vóc của nàng.

Bích Ngân đánh bài "Triệu dương kiếm pháp". Bài này được Vũ Đình Ngón truyền thụ, tuy trong vòng thời gian ngắn, nhưng nàng đánh rất thuần thục !

Càng đặc địa hơn nữa, bài kiếm này thuộc loại bí hiểm, các danh thủ Trung Nguyên biết nó đếm không tới năm đầu ngón tay. Xuất xứ của bài này do người Phù Tang tìm ra vào nửa ngàn năm trước đây, bởi vì họ là con cháu của Thái Dương thần nữ, mới chế được Triệu Dương kiếm pháp !

Triệu Dương có nghĩa là ánh nắng mặt trời về ban mai. Chính vì ý nghĩa nguyên thủy đó nó mới thích hợp ở lứa tuổi của Bích Ngân !

Chiêu đầu tiên Bích Ngân sử dụng là "Nhật xuất lôi môn" (Mặt trời ra khỏi cửa

nhà sấm - lời môn là hướng mặt trời mọc), ánh kiếm lấp lánh rang ngời, làm đường kiếm âm u lạnh lẽo của Tuyết Tâm phải gom lại. Tuyết Tâm vừa ngạc nhiên vừa kinh dị, tuy nàng không biết đó là chiêu thức gì, nhưng thấy thế kiếm mới đánh ra chiêu "Nhật vô qui cốc" (ánh mặt trời không lọt vào hang qui), kể ra Trần Tuyết Tâm cũng là người rất thông minh. Nhật Vô qui cốc là chiêu thứ năm trong bài "Vô Ảnh kiếm pháp" của phái Nga Mi.

Hai chiêu kiếm chạm nhau, kiếm của Bích Ngân bị dội ngược lại. Nhưng nàng rất gan dạ và bình tĩnh, thừa lúc hồi kiếm nàng đưa ra chiêu "Nhật hiện tây thiên" (Mặt trời về chiều) là chiêu cuối cùng của Triều Dương kiếm pháp, nàng sà mình xuống cực thấp phóng người tới, đường kiếm đi bọc qua sau lưng Tuyết Tâm, không ngờ mới hai chiêu, danh thủ Tuyết Tâm sắp sửa bị làm nguy! Một thế kiếm đã biến khách vi chủ!

Tuyết Tâm phải ngã nhào về phía trước mới tránh được chiêu này.

Kiều Bích Ngân phóng người tới đâm lia, đâm lia, Tuyết Tâm lăn tròn mình như cái vù!

Rất tiếc cho Kiều Bích Ngân! Cơ hội ngàn năm một thuở ấy, nếu nàng dùng vội mừng mà đánh ra chiêu thức hân hoi, thì Tuyết Tâm không cách nào tránh khỏi.

Tuyết Tâm đạp nhăm mớ đất phóng người lên kịp, thì Bích Ngân cũng vừa phóng người tới sát, đưa chiêu bức tử "Thiên sư hóa độ". Chiêu này nằm trong bài "Lôi Âm kiếm pháp" của Thiếu Lâm!

Nguyên Thiếu Lâm không chú trọng giết người, lại thấy đời có nhiều điểm bất công, nên về đời Đường Ý Tôn, Vô Ngôn thiên sư mới viết ra pho "Lôi Âm thần chú", đời Tàn Đường, Vô Hạnh thiên sư dựa vào đó viết ra pho "Lôi Âm thần công".

Đến thời Bắc Tống, một vị thiền sư bạn của Nhữ Nam Vương Trịnh Ân là Vô Trụ hòa thượng viết lại bộ "Lời Âm kiếm pháp" !

Trong Tàng Kinh các của chùa Thiếu Lâm chỉ có bản sao bộ kiếm pháp này, nhưng các đệ tử không được đọc, các vị phương trượng truyền lại nhau. Hiện chưa rõ bản nguyên tác nằm nơi nào, và vì đâu Vũ Đỉnh Ngôn có được pho kiếm pháp tuyệt luân đó ?

Chiêu "Thiền sư hóa độ", mới xem qua giống với chiêu "Nhị tổ hàng long" (của Thiếu Lâm) nhưng một bên dùng quyền, còn một bên dùng kiếm, bộ vị như nhau, nhưng uy lực lại khác nhau.

Đường kiếm trong thiền sư Hóa độ thông thả, bình tĩnh cứ nhắm phía trước mặt mình mà đâm thẳng ra, dù đối phương ở vào phía trái hay phải. Đối phương thấy như vậy ắt sẽ cho là hồng, nếu ở phía trái thì đối phương sẽ đánh chiêu "Tả đồ hiển

thư" (Vị tả đồ dâng sách cho vua), còn nếu như ở phía phải, đối phương sẽ đánh ra chiêu "Hữu lại chấp ấn" (Vị hữu lại nhận ấn). Nếu vậy dù phía phải hay trái đều phải chết dưới chiêu "Thần long bát vĩ" (Rồng ngoảnh lại lay đuôi) ra tiếp theo.

Trần Tuyết Tâm đang đứng về phía trái của Bích Ngân, thấy đường kiếm của cô bé đi ra quá tẻ, nàng không đánh chiêu "Tả đồ hiển thư" (cũng có thể Tuyết Tâm không biết chiêu này) mà tay trái dùng chiêu "Ngũ lôi tiếp vũ" (năm tiếng sấm giúp cho mưa) một chiêu rất quyết định (trong "cầm ná thủ pháp") tay phải xuất kiếm với chiêu "Thiên vồng dải giao long" (hươu trời đón rồng) !

Bích Ngân biết Trần Tuyết Tâm trúng kế, cô bé hoành người sang một bên, quanh người thanh kiếm lại đánh ra chiêu "Thần long bát vĩ" ! Với chiêu này, chắc chắn là Trần Tuyết Tâm phải đi đời cảnh tay trái !

Bỗng “choeng” một tiếng, viên sỏi từ đầu bay tới, hất bật kiếm của Bích Ngân ra, nhờ vậy Tuyết Tâm thoát hiểm, tuy vậy bàn tay trái của nàng cũng bị một vết kiếm dù không sâu lắm, đủ khiến máu chảy thành dòng !

Trần Tuyết Tâm chưa hoàn hồn, Vũ Đình Ngón đã hiện đến nơi, chàng vỗ vai Bích Ngân nói :

— Hảo hiền muội ! Chưa đầy mười ba tuổi mà kiếm pháp của hiền muội đến mức đó, thì ngay sau hiền muội sẽ là nhân vật kiệt xuất của võ lâm ! Tuy nhiên, hiền muội thắng được hôm nay một phần cũng vì Trần cô nương quá sợ hãi, phần nữa là do hiền muội liều mạng !

Bích Ngân cũng không tưởng tượng được mình tiến bộ đến mức như vậy. Bích Ngân chỉ cúi đầu chứ không nói lời nào nữa

trong khi đó chung quanh nàng kịch mê bao nhiêu người vỗ tay tán thưởng !

Vũ Đình Ngón quay qua nói với Tuyết Tâm :

— Cô nương cũng chưa làm việc gì đại gian đại ác, chỉ vì lòng cô nương còn nhiều vọng động, cái tâm chưa đến chỗ an nhiên, tham vọng lớn hơn tài năng, mới có tình trạng như hôm nay. Cô nương hãy đi đi !

Trần Tuyết Tâm cắn môi, quay mình đi, sau khi ném lại cho Bích Ngân một cái nhìn đầy căm hận !

Tuyết Tâm đến, có nhiều người tiếp nàng, dù họ sẽ là bại tướng của nàng ! Tuyết Tâm đi không ai màng ngó đến !

Kiều trang chủ bước tới vuốt tóc con gái nói :

— Ngón nhi làm phụ thân mãn nguyện hết sức !

Cha con họ nói chuyện với nhau một hồi, xem lại Vũ Đình Ngôn đã đi đâu mất.

Mặc dù Bích Ngân vẫn biết, Đình Ngôn đi hai ngày sẽ trở lại, nhưng nàng bỗng thấy mình như bị hút hẫng. Nàng chạy tìm khắp nơi không thấy đâu.

Bích Ngân thẩn thờ bỏ vào nhà trong nằm, không thiết mọi việc chung quanh !

*
* *

Vũ Đình Ngôn ra đi không một lời từ giả, cũng bởi chàng đã dặn Bích Ngân trước, đồng thời chàng không muốn dây dưa nhà Mao Kiêu Châu, vì chàng thấy lão cũng là tay sâu sắc và thô đoạn !

Chàng cứ theo con đường độc đạo mà đi, lòng những ước, nếu có ngã rẽ nào chàng sẽ đi vào lối đó !

Đến chiều tối mới có lối rẽ về hướng

tây, lúc này dòng tử giang đã nằm cách mộ xa.

Đầu canh hai chàng thấy trong hốc núi thấp thoáng ánh đèn. Đi lần vào đó, trước mặt hiện một tiểu am, đứng hơn đây là một ngôi chùa nhỏ. Trước sân một người bắc ghế ngồi với một ngọn đèn dầu hiu hắt. Người ngồi không phải là hòa thượng mà là một đạo sĩ !

Vũ Đình Ngôn bước vào làm lễ :

— Văn bồi lễ đường, xin nhờ đạo trưởng cho tá túc một đêm !

Đạo trưởng không trả lời, đưa mắt quan sát chàng, trong lúc đó chàng cũng chú ý đến lão. Đạo trưởng có bộ râu quá tốt, tuổi ngoài bảy mươi nhưng tinh thần có phần khoáng đạt !

Hồi lâu đạo trưởng nói :

— Cho người ngủ một đêm cũng dễ thôi, nhưng ta e nửa đêm người giết ta để

đoạt am này, hoặc giả lấy những vật quý của ta làm sao ?

Vũ Đình Ngôn mỉm cười nói :

— Đạo trưởng nói đùa đó thôi, có lý nào vẫn hỏi lại làm vậy ?

Lão đạo trưởng nói :

— Cái gì để phòng trước cũng hơn ! Ta có cái bao bố trữ muối, trữ lạnh đây, người cứ chui vào đó mà nằm, ta cột miệng lại, sáng ta sẽ mở ra cho !

Vũ Đình Ngôn thấy lão nói càng lúc càng lạ, chàng chấp tay nói :

— Nếu đạo trưởng thấy phiền vẫn hỏi đành phải đi nơi khác vậy !

Đạo trưởng ngăn lại nói :

— Người không tin ta thì ai mà dám tin người ?

Lão nói vừa dứt, xoay người đánh ra một chưởng, sức mạnh ngàn cân. Vũ Đình

Ngôn đã để phòng, chàng cũng vận đến tám thành công lực đỡ chưởng lão. Hai luồng chưởng gặp nhau chàng bị đẩy lùi mấy bước !

Vũ Đình Ngôn thất kinh, chàng trụ bộ lại. Lão nói :

— Võ học của người đến đó cũng tương đương với tuyệt đỉnh rồi, chắc chắn là ta không dám chạm người, cũng không dám thả người đi ! Bây giờ hãy rút kiếm ra...

Lời lão thông thả ôn hòa, nhưng ý thì sắc sảo, ràng buộc. Chàng nhớ ngay đến bộ "Triều Dương kiếm pháp phổ", mà chàng đã học được, dù chàng chưa thi triển với ai, những hồi trưa này chàng đã chàng kiếm, ai sử dụng loại kiếm pháp đó, thì uy lực một biến thành mười, mà chân lực ít hao !

Không còn cách nào khác, chàng đành rút kiếm thủ thế !

Lão đạo trưởng đứng lên đánh liền ra

chiêu "Vân phi tứ hải", thế là kẹt cho chàng rồi ! Chàng định xuất chiêu "Nhập xuất lôi môn" trước, nhưng lão đạo trưởng lại đoạt mất tiên cơ.

Chiêu thức của đạo trưởng vừa đánh ra thật lợi hại, ánh kiếm bao trùm cả một vùng, gió mưa không thể lọt vào cõi ấy được. Muốn tránh để ra chiêu tiếp cũng không kịp, cuối cùng chàng phải đánh ra chiêu "Phong xung vân tán" (Gió thổi mây tan). Đồng thời chàng nhảy lùi về sau, quay một đường kiếm với hết cả kinh lực, đến khi vùng kiếm khí của đối phương tan đi, chàng phóng vọt tới ra tiếp chiêu "Nhập xuất lôi môn", ánh kiếm bắn ra như ánh mặt trời mới mọc !...

Lão đạo trưởng với vầng nhảy lùi lại phóng ra chiêu "Đạo tái càn khôn" là chiêu nằm trong "Lôi Âm kiếm pháp".

Rất tội nghiệp cho chàng, vì cứ tưởng

rằng, đời này chỉ có hai người biết pho kiếm gỗ duy nhất này mà thôi, không ngờ lão đạo trưởng sử dụng còn điêu luyện hơn chàng nữa !

Vũ Đình Ngôn không dám phân tâm, chàng đánh ra chiêu thứ sáu trong Lôi Âm kiếm pháp, có tên gọi "Đầu đà quái phong" (Hỏa thượng gánh gió) chiêu này rất lợi hại, biến hóa khôn lường !

Rất dễ hiểu, có ai gánh được gió bao giờ ? Nhưng mà khi đã gánh được thì loại gió ấy phải có đặc lạ. Uy lực của chàng đánh ra mạnh như muôn ngàn mũi tên găm về một phía...

Lão đạo trưởng phóng ra ngoài mất dạng !

Lý ra người phóng ra ngoài chạy mất dạng chính là chàng ! Đường kiếm chàng đánh ra không gặp phản lực, khiến chàng phải du đưa với nó một hồi mới dừng lại !

Vũ Đinh Ngón đứng ngơ ngẩn một hồi trước sân, đêm cuối tháng không trăng, trong sân cũng có một ngọn đèn hết hơi nhưng không thấy bóng người nào trong đó.

Vũ Đinh Ngón vẫn còn hoang mang, chàng bước lại bậc thềm ngồi bên khóm hoa mà suy nghĩ.

“Tại sao lão đạo trưởng lại chạy trong lúc lão còn khả năng để hạ ta?”. Chàng tự hỏi như vậy.

Chứng cạm một tuần trà, lão quay trở lại, chân nhón bước đến bên chàng hỏi :

— Ta là khách lỡ độ đường, người có thể cho ta tá túc tạm một đêm chăng ?

Thật là hi vọng qui thần ! Nếu chàng không chiếm bao thì lão là một quái nhân !

Vũ Đinh Ngón nhớ lại đối thoại với lão trước đây, nên nói :

— Bỏ đạo trưởng vào bao bố, thắt miệng lại, chịu không ?

Lão nhìn chàng một hồi, nói :

— Lối Âm kiếm pháp ở đâu người có ?

Chàng hỏi lại :

— Loại kiếm pháp ấy ở đâu đạo trưởng có ?

Lão ngồi xuống ghế khi này, lão thở mạnh ra một hơi rồi nói :

— Rừng này tên là Ma lâm. Chùa này có tên là chùa Hồng Ma !

Vũ Đinh Ngón đưa tay chặn lại, nói :

— Vâng bởi biết rồi ! Đạo trưởng là Càn Du chân nhân !

Lão cười ha hả nói :

— Ta cũng biết rồi ! Người là đệ tử của hòa thượng Tuệ Đán !

— Không phải ! Vũ Đinh Ngón nói -

Vấn bởi được nhà sư Tuệ Dân dạy môn Lối Âm kiếm pháp, nhưng ngài không cho hái sư !

— Ta biết rồi ! Càn Du chân nhân nói - Vì chiêu thứ mười hai trong Lối Âm kiếm phổ bản của chùa Thiếu Lâm có tên là "Ưu Đàm phổ hương" (hoa đàm hương ngát) trong khi chiêu thứ mười hai trong ngoại bản có tên là "Nhất nhĩ đồng nhân" (mọi người bình đẳng) mà cuộc diễn xuất của hai chiêu này khác nhau nhiều lắm. Về ưu lực chưa ngã về bên nào. Nên ngang qua chiêu thứ mười hai, ta và Tuệ Dân đều đồng ý với nhau, gọi hai chiêu đó là "Nghĩ chiêu" ! Lão không cho hái sư là vậy !

Suốt đêm đó đạo nhân cùng chàng bàn võ võ học và giảng hồ một cách tâm đắc !

Sáng ngày Võ Đinh Ngôn từ già lão đạo trưởng. Lão nói :

— Thiếu hiệp hãy ở lại đây, qua khỏi ngo này, đi hay ở sẽ quyết định sau !

Và Đinh Ngôn biết, những người có võ công thượng thừa, trí tuệ thông thái, thường hay ít lời, nhưng ý nghĩ thông huyền. Chàng hỏi khéo một câu :

— Chắc có gì quan trọng lắm ?

Chân nhân nói :

— Ở rừng này có một loại cây, đúng hơn là một loại đá, tên gọi là Thạch Tuyết Ma. Hai trăm năm trở hoa một lần, với điều kiện là đúng ngày mùng một tháng hai. Nếu đúng ngày ấy giờ ngo có tuyết rơi thì Thạch Tuyết Ma nở hoa. Hoa đỏ như máu, lớn bằng hoa lựu, thơm mùi hạnh nhân, vị chua ngọt !

Võ Đinh Ngôn nói :

— Vậy là giờ ngo ngày mai !

Càn Du nói :

— Theo Vạn đại niên lịch thì ngày mai mới là ngày mồng một. Nhưng theo Thang Nhược, nhà nghiên cứu về lịch pháp của Tây dương, thì hôm nay là ngày mồng một, có lẽ là Thang Nhược đúng hơn.

Vũ Đình Ngôn hỏi :

— Nếu đúng hai trăm năm mà không có tuyết rơi thì sao ?

— Đợi hai trăm năm sau ! Cần Du nói.

Vũ Đình Ngôn lại hỏi :

— Làm sao chân nhân biết chắc chắn như vậy ?

Đạo trưởng đáp :

— Ta đọc trong bộ “Linh được sở địa” !

Vũ Đình Ngôn không dám hỏi nữa. Chẳng nghĩ :

“Tại sao mồng một tháng hai năm nay, lại có đến hai điều linh ?”.

Vũ Đình Ngôn vội nói :

— Chân nhân ! Nếu việc này có ghi trong sách vở thì chắc chắn có nhiều người biết ! Và rừng này cứ hai trăm năm lại đổ máu một lần !

— Ta cũng đoán là vậy ! Bởi vậy Thạch Tuyết Ma hoa còn gọi là huyết hoa.

Vũ Đình Ngôn nói :

— Nếu vì quyền lợi mà giết người thì lương tâm sẽ bị cắn rứt !

Lão đạo trưởng cười nhạt :

— Đâu phải ta hay Tuệ Đán không nghĩ đến điều ấy ? Hoa hiện giờ còn ẩn trong đá, không biết là đá nào. Ai thấy trước thì được. Đó là công bằng. Kê đến sau mà giành giật của chúng ta là không được. Hoa ấy nở trong vòng một giờ là biến thành đá ! Hương của nó thơm và tỏa khắp nơi. Chim chóc hoặc các loài động vật nghe mùi hương cũng sẽ tìm đến ! Loài nào ăn được nó thì

thọ lắm ! Người chưa biết đâu, hai trăm năm trước đây, hoa ấy nở ra, bị chú hổ rằn cháp mắt ! Chú hổ nay vẫn còn sống thông linh quý quái lắm !

Vũ Đinh Ngón thấy chuyện dân đất mỗi lúc một lạ cũng lấy làm hào hứng. Chàng lại nghĩ :

“Kiều gia trang cách đây hơn nửa ngày đường có lý nào không ai biết xứ Ma lâm này ? Có nào lại không có bộ hành qua lại ?”

Bồng Càn Du chân nhân nói :

— Người ở đây nhé, ta đi có việc chút !

Lão đứng lên đi liền.

Vũ Đinh Ngón tự nói :

— Di nhiên là chân nhân phải đi. Rừng này rộng mênh mông đợi nghe được mùi hương mới đi tìm thì sao cho kịp ?

Chàng đang ngồi suy nghĩ viễn vông,

trời bỗng nhiên mờ dần, mờ dần rồi sụp tối...

Vũ Đinh Ngón nói :

— Té ra, hôm nay ngày nhật thực !

HỘI BA

HỌA PHÚC VÔ MÔN
(DUYÊN VÀ HỌA)

BAN ngày mà trời tối đen như ban đêm, cảnh thất thường ấy điều thú cũng hoảng sợ. Tiếng beo rống, cộp găm, ché tru... cảnh vật nào động !

Vũ Đinh Ngón bước ra sân nhìn trời. Bóng lò mờ phía trước dường như một con hổ đang xông sộc tiến về phía chàng. Bây giờ rõ ràng là con cộp rằn, to lớn dị thường đang lao tới, dường như nó không có ý định tấn công. Dù vậy chàng vẫn đứng thủ thế !

Cộp thấy người bóng khựng lại và đập

đuôi ! Vũ Đinh Ngón nhớ tới lời của Càn Du nhân nhân, một con cộp rằn ăn huyết hoa đã sống lâu lại còn tinh quái. Chàng trầm giọng nói :

— Có lẽ là người được kỳ duyên trước đây hai trăm năm, ta chúc mừng cho người ! Lần này người nên nhường cho kẻ khác và nên quay ra !

Chàng bước tới một bước đưa tay ra và nói tiếp :

— Thật tình ta không muốn tranh bấu vật ấy của Càn Du, và ta cũng không muốn người đứng đây !

Cộp vẫn bất động, Vũ Đinh Ngón đánh ra chiêu "Vô Tòng đá hổ". Cộp tràn khỏi và vồ lại !

Người và thú đã mở một cuộc ác chiến.

Vũ Đinh Ngón vừa đánh vừa nghĩ thầm :

"Võ Tông đã hạ chú cộp chứa trong vòng ba chiều, cơ sao với chú hồ này ta đánh bao nhiêu chiều rồi mà vẫn không hạ được hẳn ?".

Chàng thử đánh mấy hiểm chiều, chiều hư lẫn chiều thực, hồ đều biết ngó tránh né ! Đường như nó đoán trước được chàng muốn đánh chiều gì !

Vũ Đình Ngôn dùng sang "Phục hồ quyền", kết quả vẫn không chiếm được thượng phong ! Chàng toan rút kiếm, chợt nghĩ lại, hồ đâu có kiếm ? Cứ xem hồ như một cao thủ, như vậy mới có tinh thần thượng võ.

Chàng nhớ tới "Lôi Âm kiếm pháp" vội nhảy ra ngoài võ vào bao kiếm, nói :

— Ta có vũ khí nhưng không dùng. Hôm nay ta dùng cước đấu với người, kẻ nào cao tài thì thắng.

Chàng tự đổi "Lôi Âm kiếm pháp" thành "Lôi Âm thân công" với những chiêu

thứ tự ! "Thiên sư hóa độ", hồ nhảy lùi lại, chứ không tấn công ! Nếu hồ tấn công hoặc trái hoặc phải sẽ dính đến chiêu "Thần Long bái vị".

Hồ lùi lại làm cho Vũ Đình Ngôn phải sợ !

Tiếp theo chàng ra Chiêu thứ nhì trong Lôi Âm kiếm pháp, vốn là chiêu "Chung thanh cổ kích" (Gõ chuông đánh trống), chàng phóng người thẳng tới, tả thủ đưa ngay phía trước, hữu thủ phất từ bên phải sang bên trái, cộp đập đuổi phóng mình lên thật cao, từ bên trái vồ sang bên phải, khi ngang qua đầu chàng, hai chân sau bật ngược lui, mừng tượng như chiêu "thượng hành hạ hiệu" hoặc như chiêu "Nhật xuất nguyệt mai".

Vừa đánh, Vũ Đình Ngôn vừa để ý, thì ra loài hồ thông linh, tự nó cũng được những thế võ thích ứng. Cũng vì vậy các

bạc tiền bối dựa theo những nét đặc biệt của các loại động vật mà chế ra các môn võ công như hổ quyền, hươu quyền, xà quyền, cầm nã...

Suy nghĩ như vậy chàng rút ra một điều rất hay : Cánh tay phải chàng sử dụng như là kiếm, bàn tay luôn luôn xòe để làm mũi kiếm, chàng bắt đầu diễn lại toàn bộ bài Lôi Âm kiếm pháp, để tìm ra bài học thiên nhiên "chống trả" lại bài này..

Không ngờ là một kết quả chưa từng thấy, cổ kim hãn hữu, đánh hết bài Lôi Âm kiếm pháp, chàng nhận lại được một bài học khác của hổ, trong nhất thời chàng chưa kịp đặt tên bài học đó, và suốt mười tám chiêu của hổ cũng chưa có tên. Nhưng việc đặt tên gọi thì không khó. Cái lạ lùng ở đây là, ngang qua chiêu thứ mười hai "Nhất thị đồng nhân" thì hổ lại dùng chiêu "Ưu đàm phổ lương" ! Đó là một sự ngạc nhiên to lớn và xúc động nhất. Cho đến chiêu cuối

cũng (thứ mười tám) "Thần long bá vĩ", thì hổ ra chiêu mừng tượng như chiêu "Thủy lưu địa ngữ", chiêu then chốt này chàng đặt cho cái tên "Thạch linh nguy tường" (Núi đá tường cao).

Vũ Đình Ngôn là tay tuyệt đỉnh thông minh, nhưng chàng cũng e rằng, mình có thể quên pháp môn võ học thượng thừa này, nên chàng bắt đầu đánh lại chánh bản lần nữa, cuối cùng hổ diễn đúng theo khả năng nhớ của chàng !

Bây giờ chàng kiểm nghiệm lại khả năng vừa thu nhận của mình : chàng đánh lại bài chàng mới vừa học của hổ, chàng thấy uy lực phát ra dữ dội ! Nhưng chàng đánh lại bài mới học này, thì hổ không đánh bài Lôi Âm nữa, mà dùng một môn công phu khác để chống lại !

Vũ Đình Ngôn vừa xúc động lại vừa

ngạc nhiên, thời gian thì có hạn, làm sao cho phép chàng học thêm bài mới được ?

Trời dần dần sáng ra. Vũ Đình Ngón nhảy ra ngoài nói :

— Hồ sư ! Ta đã học được của người một pháp môn rất lợi hại ! Nó không thua kém bất kỳ một pháp môn lợi hại nào. Ta rất cảm ơn người ! Bài học thứ hai của người dạy ta, giờ đây chưa tới ngộ, người chịu khó dạy ta lần nữa !

Chàng vừa dứt lời vung chuông đánh liền ! Cả người lẫn hổ lần này đều đem hết tâm lực ra chiến đấu ! Hồi sau hết bài thứ hai, chàng đã thuộc lòng bài chống lời ám kiếm của hổ.

Chàng chấp tay nói : -- Cảm ơn hổ sư ! Ta sẽ luyện lấy hai bài đó một cách thuần thục. Bài thứ nhất ta sẽ gọi "Hổ phục lời ám pháp", bài này có thể dùng quyền

hoặc kiếm được. Bài thứ hai sẽ gọi "Lời ám hổ pháp" !

Chàng vừa nói dứt, thì Càn Du chân nhân đã về đến trước ngõ ! Ông thấy cốp và người đứng trong tư thế "quen biết". Càn Du thân nhiên bước vào. Cốp đập đuôi quay mình bỏ đi !

Càn Du chân nhân hỏi :

— Người và lão hổ vừa đấu nhau đó phải không ?

Chàng gật đầu.

Lão lại hỏi :

— Học được ở nó những chiêu gì hay ?

Chàng đáp :

— Bất kỳ chiêu chương nào nó cũng có thể đã tránh được ! Đòn của nó đánh trả lại cũng hiểm hóc lắm. Văn bối cũng học từ đó ít nhiều ! Kết quả Chân nhân tìm được Thạch Tuyết hoa không ?

Lão nói :

— Ta đi việc khác, không phải để tìm huyết hoa ! Theo chỗ ta biết, muốn tìm huyết hoa phải theo lão hổ là xong !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Hổ vẫn còn chần chờ bên ngoài, Chân nhân nên theo nó !

Lão lắc đầu :

— Nhân sinh bách thế vi kỳ ! Ta gần trăm tuổi rồi còn háo hức nổi gì ? Nay giờ ta đi là để cắm vài nhánh cây để làm lạc hướng bọn thế tục, đừng cho chúng vào quấy phá khu rừng này !

Vũ Đinh Ngôn có vẻ không hiểu, hỏi :

— Nhưng làm sao đánh lạc hướng mới được chứ ?

Lão mỉm cười :

— Bầy mộc trăn đó mà ! Chỉ vài cây đơn giản thôi, kẻ không biết gì về trăn pháp,

nhìn vào sẽ thấy như một rừng cây. Còn lộ chính không cách nào tìm thấy được. Bây giờ ngươi đi đi là vừa !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Nếu có duyên thì huyết hoa cũng có thể nở ngay tại đây !

Lão nói :

— Ngươi quá chủ quan ! Người phải có khổ tâm nhọc sức mới xứng đáng được hưởng những gì trời đất đã cho mình ! Có ai là “con trời” đâu ?

Cuối cùng Vũ Đinh Ngôn mới nhận lời đi tìm huyết hoa !

Chàng ra phía ngoài, lão hổ vẫn lượn qua lượn lại trước mặt. Vũ Đinh Ngôn nhớ lại lời mình nói khi nãy, không ham vướng đó, lòng bỗng thấy thẹn thẹn, bèn nói lại :

— Hổ sư ! Lòng ta vốn là vậy chắc

lão hổ biết rồi ! Chặn nhân ép ta phải đi, biết tính sao bây giờ ?

Hổ gầm lên một tiếng, xóc tới, Vũ Đinh Ngón thu thế liền, nhưng hổ không có thái độ hung dữ. Chàng thông tay xuống. Hổ tới gần chàng một cách thân thiện. Chàng đưa tay ve vuốt lấy nó. Hai bên thân thiết vô cùng ! Họ là bạn vong niên thật đấy.

Hổ hát chàng lên mình nó. Vũ Đinh Ngón hiểu ý. Nó phục xuống, chàng bước lên. Chờ cho chàng lựa thế ngồi vững, nó phóng mình như bay. Tưởng chừng một người khinh công trác tuyệt như chàng chưa chắc đã sánh ngang lối "Phi nước đại" của nó.

Nó vượt qua không biết bao nhiêu truông suối, bỗng nó dừng lại trước một vách đá cao chót ngất.

Vũ Đinh Ngón bước xuống lưng cạp đưa mắt quan sát... Bây giờ tuyết bắt đầu

rơi. Có tiếng sấm rền ở xa. Mối đó mà không khí như mùa đông, bốn hướng trời mù mịt.

Hổ nằm phục dưới vách đá, đưa mắt nhìn lên cao, đuôi ngoe nguẩy. Tuyết rơi càng lúc càng dày. Bỗng vách đá như có sự chuyển động. Vũ Đinh Ngón lui ra ngoài một chút, chú hổ vẫn nằm tại chỗ, dường như biết kỹ về việc này !

Có tiếng chuyển động trong vách đá càng lúc càng mạnh, Vũ Đinh Ngón hồi hộp nghĩ thầm :

— Vạn vật lúc sinh nở cũng đều chuyển động như vậy, không riêng gì loài người !

Trong lúc đó mùi hương thoang thoảng đưa đến, sau đó thơm phưng phức nồng nàn. Hổ vẩy đuôi ngược lên trắng trắng. Đột ngột nó vươn mình đứng lên. Tay đầu hát Vũ Đinh Ngón, ý bảo chàng hãy lên đó !

Đinh Ngón cảm động nhưng vẫn ngần ngại. Hổ lại hát mấy lần nữa chàng mới phi

thân bám đá mà leo. Hồ cũng bám đá lên sau.

Cả hai đã lên được tới chỗ cao cùng. Vũ Đình Ngón thấy trước mắt có hình tháp, cao chừng hơn một trượng, trên đỉnh có ba tấm đá dựng như đài hoa che chở lấy đóa hoa hình bông lựu màu đỏ tươi. Đài hoa từ từ vươn ra cho đến lúc trái phăng, trong thời gian đó thì hoa cũng lớn dần !

Bỗng con hổ rần gầm lên, lấy đầu hất chúng ra đầu báo nhảy lên. Vũ Đình Ngón không tự chủ được, liền phi thân lên đó. Một tay vịn ngọn tháp, mắt ngắm đóa hoa, rồi nhìn xuống chú hổ. Chú hổ dậm chân gật đầu lia lịa. Nhưng nghĩ sao đó chàng vẫn chân chờ !

Có mấy con ong lượn qua lại trên đầu chàng. Hồ chồm mình gầm lên, ứng bay cao lên, loang chốc lại sẽ xuống !

Chàng phân vân không biết nên bỏ ở

khoảng nào. Xa xa có nhiều tiếng hú của vượn, của người. Tình thế khẩn trương, chàng đành bỏ riêng đóa hoa thôi.

Mùi hương của hoa tiết ra ngay ngửi !

Vũ Đình Ngón vội vàng nhảy xuống. Chú hổ khẽ lưng còng chàng lên. Hồ đưa chàng đến một cái hang cách đó không xa.

Chàng đưa cành hoa màu đỏ khẽ mi้ม hổ, hổ nhắm mắt lại ! Chàng hết sức ngạc nhiên và kính phục hổ vô cùng.

Hoa không cứng, không mềm, cành hoa đỏ và trong, mùi thơm có chất ngọt.

Chàng vào trong hang, bắt đầu ăn huyết hoa đó !... Miếng đầu liền chàng thấy ngọt lịm và mát lạnh cả người. Khi hoa vào miệng, như bột gặp nước, tan rất nhanh ! Ăn vùn hắt đóa hoa ấy, chàng thấy người nóng rang cả lên ! Vũ Đình Ngón, vội ngồi vịn công đầu tức ! Chú hổ nằm phục ở ngoài xa như người có nhiệm vụ gác cổng !

Thoạt đầu chàng nghe trong người xương cốt như muốn rã rời, đau nhức khắp cả thân thể. Sau đó, thân nhiệt dần dần hạ xuống. Chừng một giờ sau chàng vươn vai đứng lên cảm thấy người khỏe khoắn dị thường.

Ra khỏi hang, Vũ Đình Ngón không thấy hổ nữa.

Chàng chấp tay nói thỉnh không :

— Tạ ơn Cao Xanh ! Tạ ơn Hồ sư nhá !...

Bây giờ đã xế chiều, tuyết không còn rơi nữa. Nước da vàng bạch của chàng bây giờ chỉ còn đôi ba phần.

Một hơi trong cơ thể tiết ra có mùi khó chịu.

Việc đầu tiên chàng diễn lại hai bài "Hổ phục lại âm pháp" và "Lời âm hổ phan". Kinh uy phát ra dội vào các vật cây cối đất

đá chung quanh rồi bắn ngược lại phía chàng ! Uy lực mạnh gấp hai ba lần trước đây.

Chàng cả mừng nhưng tự hỏi :

— Chân lực ấy không rõ tồn tại trong người được lâu không ?

Vũ Đình Ngón nhìn trời chiều rồi lần theo phương hướng về lại am cũ.

Chàng thấy trước am có ba người đang vây đánh Càn Du chân nhân !

Chàng phóng nhanh người đến, hét :

— Dừng tay đi !

Càn Du hất tay đối phương ra. Vũ Đình Ngón thấy ba tên kia mặt mày có nhiều nét thiện ác thật khó phân. Chàng hỏi :

— Các người là ai ? Tại sao lại đánh vị chân nhân này ?

Trong bọn có một tên Hán tử trung

niên, mặt vuông, cằm bệnh mất lớn, da ngăm đen gần giọng :

— Còn người là đứa nào hỏi có vẻ lớn lối vậy ?

Vũ Đình Ngôn tức mình nói :

— Ta không phải là kẻ vô sự ! Ta muốn biết những kẻ gây sự là ai ? Nếu không xưng tên họ quê quán, tuổi tác thì xéo đi cho rảnh !

Lão mặt vuông đứng chững lên toan đánh, nhưng một lão mới kết gần đó nói :

— Khoan ! Thằng nhỏ này mới là người ăn huyết hoa đó !

Lão già mắt híp hỏi :

— Sao biết ?

Vũ Đình Ngôn thấy hai lão mới kết, mắt hí này mặc áo có vẻ quan lại, lấy làm lạ, chẳng toan hỏi, nhưng lão mới kết đã nói :

— Trong người nó phát ra mùi hạnh nhân !

Lão mới kết nói xong, thế là cả ba tên bắt lỗ mũi khịt, hít hoài.

Lão mặt vuông nói :

— Ngài Tả Đờ nói đúng !

Vũ Đình Ngôn hiểu ngay, nghe "Tả Đờ" đó là Lại Minh Đường, đang là phụ tá của Minh chủ Tiêu Đà Nguyên !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Vậy là tại hạ hiểu rồi ! Hai quan cận thân của Võ lâm Minh chủ đây ! Còn ngài cặp mắt lươn này là hữu Lại Lữ Mậu Quỳnh ! Chà ! Ba vị đánh hơi tại nhi ! Còn vị mặt vuông này là ai, sao bí mật thế ?

Lão mặt vuông đáp gọn lỏn :

— Sơn Sư Tượng !

Cần Du chân nhân bỏ vào trong am từ lúc Vũ Đình Ngôn xuất hiện. Chẳng nghe

nói Sơn Sư Tượng, bỗng giết mình ! Sơn Sư Tượng và Đông Điểm Khu trực tiếp chỉ huy phái Cấn Hoa. Từ khi Vũ Đinh Ngôn hạ tên đệ tử "Kẻ vô danh" Đông Điểm Khu bỏ đi đâu biệt dạng, Sơn Sư Tượng tiếp tục điều khiển môn phái của mình. Lão là nhân vật võ công gần như ngoại hạng. Chẳng không muốn đối phương thấy nét lúng túng đó, cười lớn :

— Thế ra chủ nhân phái Cấn Hoa có mặt nơi đây mà tại hạ quá thất lễ. Quả là Thạch Huyết Ma Hoa ấy tại hạ đã nuốt trọn rồi, biết làm sao bây giờ ?

Lữ Mậu Quỳnh nói :

— Minh chủ đã tuyên bố, môn phái vật hai trăm năm ấy kỳ này phải để giành cho Minh chủ ! Nên người đã ăn rồi thì còn một trong hai giải pháp, hoặc người theo ta về để ra mắt Võ lâm Minh chủ tùy ngài quyết định hoặc là...

Lại Minh Đường nói hốt :

— Hoặc là lóc thịt người mà mang đi !

Vũ Đinh Ngôn nói như thật thà :

— Vậy là tại hạ bị lóc thịt rồi !

Chàng quay sang hỏi Sơn Sư Tượng

— Sơn chủ nhân ! Ngài là người võ công cái thế, có lý nào đi đâu hàng Tiêu Dã Nguyên ? Nay tại hạ sắp sửa bị hành hình chả lý ngài không cứu ?

Sơn Sư Tượng lạnh lùng :

— Ta cũng có một phần trong đó !

Vũ Đinh Ngôn quay sang hai tên :

— Phần vật quý trong trời đất ai có duyên thì gặp. Nay tại hạ đã nuốt vật đó vào bụng rồi. Nếu ngài muốn lóc thịt của tại hạ thì phải có "chi lệnh" của Minh chủ ! Vậy cho xem chi lệnh !

Lại Minh Đường nói :

— Không có chỉ lệnh, chỉ có khẩu lệnh !

Vũ Đinh Ngôn cười nhẹ nói :

— Bây giờ chỉ có nước đánh mà thôi !
Chả lý ba vị bề thế như vậy đi đánh một mình tại hạ ?

Lữ Mậu Quỳnh nói :

— Làm cách nào để thịt người được là cứ làm mà thôi !

Vũ Đinh ngôn nói :

— Tiêu Đà Nguyên là một tên ma đầu, còn Lữ tú tài cũng chả khá gì ! Nếu vậy thì xuất chiêu đi !

Chàng muốn nhân cơ hội mà thử lại hai bài hổ pháp, chàng vừa mới học được và cũng vừa mới đặt tên, xem thử uy lực tới đâu !

Lữ Mậu Quỳnh đưa ra chiêu “Viên hạc sanh ca”, chương của lão rất bề thế, chàng

không đón đỡ, chỉ lui lại là tránh dễ dàng. trong lúc đó Lại Minh Đường lách người qua một bên đánh chiêu “Tiêu phu phạt mộc”, đây là chiêu tầm thường trong Phục Hồ quyền của Thiếu Lâm, bây giờ Vũ Đinh Ngôn đánh chiêu thứ nhì “trong Hồ phục lồi âm pháp” là chiêu “Kinh nghề xáo hải”, chàng phóng người lên, hai tay trước đánh liền ra hai chương, kinh lực hùng hậu vô cùng. Hai chân sau đá tạt qua mặt Lữ Mậu Quỳnh, lão bật ngã ra sau liền, máu mũi chảy ròng ròng. Còn Lại Minh Đường đã tránh khỏi.

Vũ Đinh Ngôn nhá chương lên đánh tiếp chiêu thứ ba, “Hồ thượng long yêu” (Cộp leo lưng rồng), chàng phóng vút người tới, thốt lên lưng lão Lại Minh Đường, hai tay đâm xuống... Bất ngờ chàng phải rút tay lại tránh viên sỏi của Sơn Sư tượng vừa bắn tới, nhờ vậy mà Lại Minh Đường thoát chết, lão chỉ bị thương nhẹ, cùng với Lữ Mậu Quỳnh bỏ chạy mất dạng.

Vũ Đinh Ngón bước tới đứng đối diện với Sơn Sư tượng. Chàng nói :

— Một ngày gần đây, tại hạ sẽ đến tuổi Cấn Hoa để vấn an ngài ! Bây giờ đánh hay không đánh tùy ngài quyết định !

Sơn Sư Tượng đưa chuông lên nói :

— Công tử đồ được ta ba chuông thì ta đi ngay !

Vũ Đinh Ngón cười nhạt :

— Ngài tự tin quá ! Mời !

Sơn Sư Tượng vịn đến chín thành công lực đánh ra một chuông không chiêu thức. Chàng cũng vịn đến chín thành công lực ngang nhiên tung chuông đón đỡ. Hai chuông lực kinh hồn ấy gặp nhau phát ra chấn động, cả hai bên đều bị thổi lui ! Xem lại thì không ai lấn hơn ai !

Vũ Đinh Ngón bước tới đánh chuông "Kinh vi vô ngưng" (Đường dọc, đường ngang

không hợp thành góc) đó là chiêu thứ nhất bài Lôi âm hổ pháp, hai chuông cùng đổ ra song song, chân xuống tấn thiên cấn trụ, Sơn Sư Tượng không tránh né vào đâu được, bèn vận hết sức bình sanh ra đỡ...

— Sầm !... Sầm !... Những tiếng nổ kinh thiên động địa, cát đá bay tứ tán. Sơn Sư Tượng lão đảo, lão ôm ngực để áp huyết hạ xuống. Còn Vũ Đinh Ngón bước lui nửa bước !

Vũ Đinh Ngón không để lỡ trả đòn, liền đánh tiếp chiêu thứ ba "Mãnh hổ báo sơn" (cọp ôm núi) : chàng dậm chân phóng chuông tuôn ra ào ạt cuốn bừa đi lão Sơn Sư Tượng ! Lão gương được đứng lại. Vũ Đinh Ngón xốc tới cung chuông sửa soạn xuất chiêu thứ tư, Sơn Sư Tượng thất kinh nhảy ra ngoài chạy mất !

Vũ Đinh Ngón quay vào chùa, Cấn Du chân nhân cũng đã bỏ đi. Chùa vắng vẻ.

Chàng định bụng đêm nay khi tìm ra báu vật, nếu có kỹ thư bảo kiếm có thể về đây mà luyện tập.

Chàng quay trở lại Kiều gia trang, tìm đến Đồng ngự không thấy Bích Ngân đâu, chàng đi thơ thẩn trên đường bỗng thấy phía trước bụi bay mù, nhìn kỹ thấy Bích Ngân cỡi Hoàng Thiệt Phiêu chạy tới, bây giờ trời đã nhá nhem !

Bích Ngân nhảy xuống ngựa, nhào tới ôm chàng, nghẹn ngào !... Một hồi, nàng nhìn lại chàng thấy có gì khác khác. Nàng nói :

— Đại ca ! Mới vắng một ngày trông thấy đại ca có nhiều thay đổi !

Đỉnh Ngôn đỡ nàng lên ngựa, chàng vừa cho ngựa đi vừa nói :

— Hiền muội định đi đâu ?

Bích Ngân nói :

— Đại ca đi rồi, tiểu muội buồn quá, cỡi ngựa đi giải khuây vậy thôi !

Đỉnh Ngôn nói :

— Hôm nay là ngày mồng một, chứ không phải ngày mai. Tiểu huynh đến đây để cùng hiền muội tới đó !

Bích Ngân giật mình nói :

— Sao lạ vậy kia ? Ngày nào tiểu muội lại không giờ lịch ? Nhưng ta cứ đi thử.

Hai người cho ngựa đi về phía Khoáng Sơn.

Tiết Xuân Phân, đêm càng khuya, trời càng trong. Muôn sao lấp lánh như những viên dạ minh châu. Đứng trên đỉnh, hai người tha hồ ngắm cảnh.

Chiếc sao hôm đã lặn. Chòm sao tua rua đã lên gần tới đỉnh đầu.

Cuối chân trời về hướng Bắc, một chòm

sao không bao giờ thay đổi vị trí, đó chính là sao Bắc Đẩu.

Vũ Đình Ngôn bước lên Thanh Thạch Nguyệt, gióng mắt về phương Bắc nhìn xuống chân đồi. Chân chàng xê dịch dần, vẫn không thấy gì cả.

Vũ Đình Ngôn suy nghĩ :

— Hơn ngàn năm nay biết bao núi lở sông bồi, biết có thay đổi gì chăng ?

Chàng kéo Bích Ngân về phía dưới, đứng về vị trí tâm đá. Theo sự hướng dẫn của chàng, cô bé nhắm hướng Bắc để nhìn dọc xuống một đường... Bỗng nàng khẽ la lên :

— Có một thứ ánh sáng lạ màu xanh tím ! Kia đại ca, nhìn thử lên.

Vũ Đình Ngôn chúm người hướng nhìn theo hướng Bích Ngân chỉ, chàng thấy đúng như vậy.

Cả hai lòng mừng khắp khối. Vũ Đình Ngôn nói nhanh :

— Ánh sáng này chỉ trong chớp nhoáng là mất thôi ! Hiền muội đừng đứng theo dõi, tiểu huynh xuống dưới nhé !

Đình Ngôn theo hướng ánh sáng lướt đi. Ánh sáng càng lúc càng rõ, và cuối cùng chàng đã đến nơi !

Vật ấy bây giờ không còn nhận ánh sáng nữa, lý do tinh tú di chuyển, ánh sáng của chúng không hội tụ tại điểm đó nữa. Chàng đưa tay sờ, đó là một vật bằng pha lê lớn bằng nửa quả thị, nằm trong đá, hướng mặt bằng ra ngoài ! Tầng đá ấy một phần nằm trong đất !

Chàng gọi Bích Ngân đến, nàng hỏi :

— Viên bạch ngọc lớn cỡ này sao bình thường không ai thấy ? Hay là đêm nay nó mới hiện ra ?

Đình Ngôn nói :

— Ngọc có sắc trong, ban ngày hiệp vào màu đá. Nếu có ánh sáng rơi vào nó, nó mới hiện ra qua ánh phản chiếu. Ngài Bồ đề Đạt Ma là nhà Thiền Văn thông thái, đã tính ra được chu kỳ giao hội của Nhật Nguyệt, tính đến tháng hai năm nay được ba trăm chín mươi bảy lần nhuận. Ngài đã tính ra được độ xê dịch của Đất, độ nghiêng lệch của vũ trụ, chính xác cho đến giờ này, thật là một việc hi hoi !

Hai người đã tìm được đầu mối rồi, họ không còn hấp tấp nữa.

Bích Ngân hỏi :

— Đại ca giảng cho tiểu muội nghe chu kỳ giao hội như thế nào, và phép nhuận lịch ra làm sao, mà vị Phật sống tính chính xác quá vậy ?

Đỉnh Ngôn lắc đầu :

— Tiểu huynh biết vấn đề này không

kỹ lưỡng lắm, và có giảng hẳn mười cũng không hiểu !

Bích Ngân nói :

— Đại ca nhớ nhé ! Ngày sau tiểu muội lớn, đại ca nhớ giảng về môn thiền văn cho tiểu muội hiểu. Bây giờ ta tìm cách lấy viên ngọc này ra.

Vũ Đỉnh Ngôn thì học được đã một hồi lấy ra được viên ngọc. Hàn quang của nó tỏa mát lạnh cả hai người !

Bích Ngân không giữ được bình tĩnh, nằng xúc động nói :

— Nếu tính ra thì đây là một kỳ công mà một người không thể làm được : nào là phải biết vô công, viết thành sách, tìm cho ra kiếm quý, ngọc quý, giấy quý, địa cuộc, đo sự chuyển động của nhật nguyệt... ôi !...

Vũ Đỉnh Ngôn tiếp lời :

— Rồi tìm cho ra ánh sáng màu tím.

này, cũng phải có sự đóng góp của hai anh em, nhất là đứa em phải thấp hơn ông anh một chút mới nhận được ánh sáng kia !

Hai anh em họ nghĩ đến việc này mà giật mình !

Vũ Đình Ngón bắt đầu đào đất. Đào một hồi bỗng nghe dưới đất có tiếng động đây, cả hai đều giật mình !

Chàng bước ra ngoài quan sát !

Đất máy động một hồi nữa rồi im. Chàng tiếp tục đào ! Đất lại máy động nữa !

Thình lình, đất từ từ nổ lên... Một con vật to lớn, hình dạng quái lạ, vậy như vậy cá, có bốn chân hơi thấp, đuôi dài, mõ nhọn chằm chập đứng lên...

Bích Ngân cả kinh nhảy trái. Nàng la lên thất thanh :

— Quái vật, đại ca ơi, quái vật !

Con quái vật không có gì hung dữ, từ từ đi xuống phía sông.

Bích Ngân chưa hết sợ, nàng hỏi :

— Có phải Kỳ lân không, đại ca ?

Vũ Đình Ngón mỉm cười :

— Con trư đó ! Nó còn có tên nữa là Xuyên Sơn Giáp, đó là con vật dục núi rất giỏi. Có nhiều con lớn hơn con lợn, nó dục ngày này tháng kia thành một cái hang thông từ bên này sang bên kia núi !

Chàng nói xong tiếp tục moi đất lên, không lâu lộ ra một khối đá. Nhìn kỹ đúng là chiếc hộp bằng đá, bề ngang hai gang tay, bề dài hơn nửa sải !

Vũ Đình Ngón đem hộp ra khỏi đất, ngay tại hang đó, không còn gì đặc biệt nữa !

Bích Ngân lòng khôn xiết bồi hồi.

Đình Ngón mở nắp hộp...

Một chồng sách gói trong tấm vải đỏ...

Chàng đánh lửa mở ra xem không thấy trang nào hư mục.

Đỉnh Ngọn nói :

— Loại giấy này ở Thiên Trúc mới có, nó được lấy ra từ lớp vỏ lụa của cây, người Thiên Trúc gọi là giấy cây Pha phía tây, chúng ta gọi là cây lá bối. Ở Trung Nguyên có đem giống về trồng nhưng không có nơi nào trồng được trừ Tung Sơn ! Giấy này đến vài ngàn năm mới ra mới bị một mục !

Kề bên chồng sách là thanh cổ kiếm, bề sống cong lõm, đã trên ngàn năm rồi mà ánh sáng vẫn còn ngời ngời dưới vỏ vàng tinh tú ! Chất kiếm tỏa ra lạnh lạnh.

Kề bên thanh kiếm là vỏ kiếm, có khảm ngọc và chuỗi kiếm cũng vậy.

Vũ Đỉnh Ngọn trầm ngâm...

Kiều Bích Ngân vừa vui mừng, vừa xúc động !

Bích Ngân nói :

— Với sự thông minh của đại ca, những linh vật này sẽ giúp cho đại ca làm việc lớn có ích cho đời ! Nhưng đại ca nên xem đó là những bộ sách gì ?

Vũ Đỉnh Ngọn lại bật lên xem...
Bìa sách đề mấy chữ lớn bằng chữ Trung Nguyên :

Bộ thứ nhất ghi : **PHÁP HOA CHÂN KINH**

Bộ thứ hai ghi : **ÁN MA CHỈ PHÁP THỦ THUẬT**

Bộ thứ ba ghi : **VÔ THƯỢNG KIỂM PHÁP**

Riêng bộ Pháp hoa chân kinh gồm có bốn quyển. Chữ viết li ti, bằng một loại bút đầu nhọn và sắt !

Bích Ngân nói :

— Vô thượng kiếm pháp thì tiểu muội chịu chết ! Đại ca giữ lấy mà luyện. Bộ kinh không chừng có ghi võ học trong ấy ! Còn bộ Âm ma có lẽ dạy phép điểm huyết ! Nói tóm, ba bộ kỳ thư này hiện giờ không giúp ích gì cho tiểu muội đâu. Đại ca hãy giữ luyện ! Còn thanh kiếm quý này, nặng quá nặng ! Nếu đánh với đối phương mà cầm kiếm này chắc là tự sát !

Đỉnh Ngôn nói :

— Tiểu huynh đã nghĩ lại rồi, tất cả bỏ vào bọc cất một nơi cẩn thận chờ tiểu muội lớn hẳn hay !

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội đã nói rồi ! Đại ca cứ lấy hết ! Đại ca luyện gấp và luyện thật kỹ !

Đỉnh Ngôn nói :

— Nhưng tiểu huynh cần phải đi !

Bích Ngân khẳng định :

— Đi cũng phải mang nó theo !

Đỉnh Ngôn nói :

— Nếu vậy thì hiền muội phải đi theo với tiểu huynh đến một nơi vắng vẻ, tiểu huynh sẽ lựa những pháp môn nào mà hiền muội có thể tiếp thụ được sẽ dạy cho hiền muội ! Vấn đề quan trọng là song thân của hiền muội có đồng ý không ?

Bích Ngân chớp mắt :

— Nếu được như vậy, có lẽ tiểu muội đã tu chín mươi kiếp rồi ! Song thân dĩ nhiên phải đồng ý thôi ! Chừng nào ta đi ? cần sắm sửa những gì ? Có dẫn tùy tùng theo nấu cơm không ?

Nàng hỏi một hơi, Đỉnh Ngôn phì cười :

— Sở dĩ ta phải đi là vì muốn tránh sự tò mò của người khác. Hiền muội đòi đưa

tùy tùng theo thì thả ở lại trang trại còn sướng hơn !

Hai người đang ngồi bàn tính, bỗng từ chân đồi vọt lên ba bốn người, tướng họ to lớn dị thường.

Bích Ngân nói :

— Thật đáng ghét cho gã họ Đào !
Quả là oan hồn bất tán !

Đỉnh Ngôn nói :

— Hiền muội bình tĩnh ! Họ nghe Đào Tiểu Lan nói, chắc họ phục kích ở đâu đây mà theo dõi ta, bây giờ mới xuất hiện !

Bấy giờ Đỉnh Ngôn và Bích Ngân đã đến bên Hoàng Tuyết Phiêu thì bốn người kia đã lên đến nơi !

Mấy quyển sách và viên ngọc Đỉnh Ngôn đã bỏ vào bọc rồi, còn thanh kiếm chàng cầm trong tay. Bích Ngân đặt hộp đá dưới bụng ngựa.

Vũ Đỉnh Ngôn vỗ dất ngựa. Một người trong bọn mới đến nói :

— Đi không được đâu ! Tất cả mọi vật mang trong mình hãy bỏ lại.

Bích Ngân hỏi :

— Quý vị là cao nhân phương nào ?
Báo danh đi !

Người nói khi nãy lên tiếng :

— Hà tất phải báo danh ! Cứ làm theo lời ta là xong !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Quý vị chắc đã nghe danh Vũ Đỉnh Ngôn rồi ! Nếu không báo danh đừng trách tại hạ độc thủ !

Bốn tên kia lập tức dàn hàng chữ nhất tiến lên.

— Đỉnh Ngôn đẩy Bích Ngân ra phía sau, chàng ngưng đọng thần sắc, chú mục nhìn thật kỹ bọn họ.

Mặt đối mặt chàng không biết mặt ai cả. Vũ Đinh Ngôn hơi yên tâm. Chàng vẫn đứng gùm họ và không cử động !

Có lẽ đám người kia đã biết danh chàng, bọn họ tuy đông nhưng không ai dám ra tay trước.

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Được vào đám giang hồ hiệp khách không phải là dễ. Tội nghiệp cho quý vị đã nghe lời gã Đào Tiểu Lân dối gạt !

Một tên hỏi :

— Các người đi đâu giờ này ?

Bích Ngân nói :

— Không phải quan quân, hỏi cái giọng thật đáng ghét ! Chúng ta muốn đi giờ nào đi, ai cấm nào ?

Bốn tên kia áp lại một lúc, Đinh Ngôn đánh bài "Phụng kiếm", đó gồm các chiêu thức tổng hợp của mấy chục bộ kiếm pháp,

người biên soạn bộ này là Tuyết Đào Tiên Tử, nguyên là đệ tử của Hoa Sơn phái, cách đây gần trăm năm.

Tiên Tử vốn yếu vị sư tài hoa của chùa Thiếu Lâm, tên là Nguyên Tánh. Nguyên Tánh là bậc chân tu, ngài không hề để ý đến việc trần tục tầm thường như vậy. Chính Nguyên Tánh là tác giả bộ "Long kiếm", cũng là bộ tổng hợp của các bộ kiếm pháp chi về dương tính.

Tuyết Đào vì yêu hận nên mới soạn ra bộ kiếm pháp đối lập này. Hai bên đã có dịp thi thố, nhưng không ai thắng ai.

Vũ Đinh Ngôn đánh bất kể thứ tự của chương mục. Với chiêu "Nhất liễu bách liễu" (Đầu xuôi, đuôi lọt) một chiêu có vẻ khôi hài nhất trong làng kiếm, về cách biểu diễn cũng như tên gọi. Các nhà kiếm học cho đó là chiêu "Luồn tròn". Nguyên ủy của "Nhất liễu bách liễu", trong bộ "Kiếm bí phổ" của

Thanh Thành do chương môn Hoàng Thực Duy soạn ra từ hồi ngài mới hăm lăm tuổi, cách đây gần ba trăm năm, viết song song với bộ "Xúc cốt thần công".

Chiêu trên hết sức lợi hại, phải là người gan dạ và thông minh mới dùng được nó : hai tay cầm kiếm đưa thẳng về phía trước, lao tới, hợp với người nằm thẳng bằng như mũi tên, đối phương ở phía trước bắt buộc phải dạt ra hai bên, khi kiếm vừa qua khỏi họ, thì hai tay phất ra hai bên, hai cước phóng ngược lên như đuôi cá voi quẫy nước, nếu đối phương vừa ngang tầm thì mỗi chân đá tạt ra, nếu đối phương tránh được chiêu thức này, lập tức rơi vào thế hạ phong ngay ! Đặc biệt chiêu thức này lấy một chống nhiều.

Quá thật, bốn người kia hết sức kinh ngạc về chiêu pháp quái dị và liều lĩnh đó, họ chưa kịp phản ứng đã bị tiếp chiêu "Nhất

mục liễu nhiên" và chiêu "Nhất tri bán giải" tấn công tới tấp.

Riêng về chiêu "Nhất mục liễu nhiên" (Nhìn qua thấy ngay) là chiêu không chế tâm thần đối phương cho rối loạn, tức là chàng ở đằng sau công thẳng tới nửa chừng rồi phóng vút lên cao, khi hạ xuống đi ra chiêu "Nhất tri bán giải, phân hai đám người đó ra, hai người phía trước bị lưỡi kiếm cong làm rách hông, chính nạn nhân không biết sâu cạn, chỉ biết máu tuôn nóng, hai người sau trúng toàn chân, bị giạt ra...

Thế là ba chiêu chữ "Nhất" đã thương bốn kẻ ác !

Hai tên đứt hông đã bỏ chạy không kịp băng bó vết thương, còn lại hai tên trúng cước nghịch lân, dù có liều mạng tới đâu cũng không dám chần chờ !

Trong đám bốn tên ấy Vũ Đình Ngôn nhớ mặt được hai tên.

Đỉnh Ngôn cho kiểm vào vò.

Bích Ngân nói :

— Cứ xem thuật khinh công của họ, thì họ là những cao thủ ! Bây giờ chúng ta trở lại đường cũ e họ phục và ném ám khí, đêm tối khó mà tránh !

Đỉnh Ngôn gật đầu !

Bây giờ đã giữa canh tư. Họ cho ngựa xuống đồi, đứng bên bờ sông mà ngắm. Bích Ngân đề nghị :

— Bây giờ không có ai, chúng ta nên tắm, gột sạch những bụi bẩn trong người, chuẩn bị độc linh kinh !

Thấy lời đề nghị hợp lý, Vũ Đỉnh Ngôn định làm ngay, nhưng chàng nói :

— Hiền muội tắm không được đâu !

Bích Ngân cãi :

— Sao lại không chứ ? Sợ gì ?

— Lạnh ! Đỉnh Ngôn nói tắt !

Bích Ngân chẳng nói rằng, cô bé chạy ra xa một chút, cởi bộ đồ ngoài ra còn bên trong là bộ đồ chên, nhảy tùm xuống sông. Chàng vội thay đồ rồi nhảy theo, sợ nàng không biết bơi e phiền phức.

Đỉnh Ngôn nói :

— Hiền muội không nên ra xa, cứ ngồi bên bờ mà kỳ cọ.

Bích Ngân ghẹo :

— Bộ đại ca sợ “ma gia” kéo căng thầy chùa hả ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Còn tối lắm không nên ra xa, ngộ kẻ gian đến đoạt bảo vật của ta mất !

Cô bé nói :

— Đại ca quả là đại ca của tiểu muội !

Hai người vừa tắm vừa thảo luận chương trình tập luyện.

*
* *

Đỉnh Ngón đưa Bích Ngân đến am Càn Du chân núi, dĩ nhiên họ đem theo con Hoàng Tuyết Phiếu.

Bích Ngân vừa đi vừa ngắm phong cảnh, trong tâm hồn nàng dường như có gì thay đổi trọng đại lắm !

Nàng dạo trước sau, chăm sóc bụi hoa này, thay đổi chậu kiểng kia, quét dọn giặt giũ sạch sẽ, hết nửa ngày.

Phong cảnh nơi đây thật u nhã, tĩnh mịch.

Hai anh em ngồi lại. Đỉnh Ngón nói :

— Bắt đầu hôm nay hiền muội luyện tập về khí công. Phép điều tức là một trong những ngành võ học thượng thừa, sau đó tiểu huynh dạy cho hiền muội những môn kiếm pháp độc đáo.

Bích Ngân nói :

— Đại ca gặp kỳ duyên, thì tiểu muội cũng gặp kỳ duyên. Kỳ duyên của đại ca là thư kiếm, kỳ duyên của tiểu muội là đại ca !

Cô bé nói, thì cô bé hiểu, với tuổi đó không ai hiểu thế được cho cô.

Vũ Đỉnh Ngón nhận xét, có những điều cô rất thơ ngây như trong việc ăn uống, nghỉ ngơi nhưng cũng có những điều cô biết trước tuổi.

Sau khi trao "ấn quyết" cho Bích Ngân xong, chàng dành thời gian ôn luyện lại những gì chàng đã học qua, nhất là hai bài của lão hổ (chàng đặt tên là Hổ phục loi âm pháp và Lôi âm hổ pháp). Chàng luyện hai bài này rất thuần thục.

Vũ Đỉnh Ngón tự nói :

— Với một bậc tôn sư nào đó viết một

trong hai bộ này cũng đủ lưu danh muôn thuở !

Vũ Đình Ngôn bắt đầu mở những bộ kỳ thư ra đọc. Vì chữ nhỏ quá, nên chàng phải dùng đến Ngọc nhân.

Bộ pháp hoa chân kinh gồm sáu mươi bốn thiên, ý nghĩa uyên áo : “Thế giới chỉ là hạt cát thu gọn”... Chàng không cách nào hiểu nổi. Suốt sáu mươi bốn thiên ấy tuyệt đối không có thiên nào có liên hệ với võ học.

Vũ Đình Ngôn tự hỏi :

— Đã không liên quan đến võ học thì ngài Phật sống để bộ Pháp Hoa vào đó làm gì ?

Chàng tự trả lời :

— Có lẽ cho các đệ tử nhà Phật “rửa lòng” rồi mới luyện đến hai bộ sau !

Vũ Đình Ngôn tự ví mình như một sa

di, đọc đi đọc lại bộ Pháp Hoa để “rửa lòng” ! Mỗi Thiên chàng đọc cả mấy chục biến, và đã nằm lòng !

Qua bộ Ấn Ma chỉ pháp (phép dùng ngón tay bấm huyết), về hình thức, đây chỉ là pho sách về y học. Bộ sách này có từ thời chiến quốc, nói về cách chính, lễ, trừ phong, hoạt kinh... Nếu đọc nhận ra sâu ra, đây là phép điểm, đá huyết thượng thừa ! Muốn học môn công phu này, trước nhất phải học khí công. Trong bộ sách này cũng có một chương dạy về “khí công trị liệu” !

Vũ Đình Ngôn phải mất đi mười tám ngày mới thuần thục về cách điểm huyết. Khi môn này đã đến thượng thừa, chàng mới thấy phép điểm huyết chia làm năm phần :

— Trục điểm (dùng ngón tay điểm thẳng vào người)

— Cách điểm (dùng ngón tay điểm vào người ở hơi xa)

— Vật cách điểm (dùng vật nhỏ búng vào người)

— Phản điểm (dùng phương pháp nội thân chống lại cách điểm huyết)

— Giải điểm (cách giải các pháp điểm huyết)

Tất cả năm phần ấy, phần nào cũng quan trọng, cao siêu. Riêng hai phần sau cùng, chiếm hơn nửa bộ !

Và bây giờ chàng ung dung luyện qua Vô Thượng kiếm pháp !

Trong phần đầu quyển có ghi câu then chốt : "Trong thời gian luyện môn công phu này không được có mặt bất kỳ người nào" !

Rõ là khó !

Chàng nêu lên hai câu hỏi, vì lời dạy không rõ :

— Trong giờ luyện tập không được có hai người ?

— Lúc nào cũng không được có hai người ?

Chàng gọi Bích Ngân lại cho cô bỏ xem câu đó. Bích Ngân nói :

— Tiểu muội phải tránh đi một thời gian là hay hơn !

— Tiểu muội về nhà à ?

— Không ! Tiểu muội sẽ cất một chỗ nhỏ gần đây mà ở đó cũng khổ luyện như đại ca ! Ví dụ đại ca luyện một tháng mới xong, thì suốt tháng đó tiểu muội không gặp đại ca !

Đinh Ngồn suy nghĩ thật lâu rồi nói :

— Không ổn ! Người giang hồ hay rình rập chúng ta. Giữa chúng họ bất hiền muội, thì nguy hiểm cho chúng ta lắm. Hiện

muội nên về là hay hơn, sau đó đại ca sẽ tìm đến hiền muội !

Bích Ngân rót nước mắt nói :

— Đêm dài lắm chuyện ! Về nhà e song thân tra gạn thì bực lắm !

— Nếu lệnh thân có hỏi, hiền muội kiếm cớ nói qua thôi !

Cuối cùng Vũ Đinh Ngôn phải trả nài về cho gia đình !

Nhưng họ mới vừa lên ngựa bước ra khỏi cửa, con hổ rằn đã nằm trước hang tự bao giờ !

Ngựa thất kinh chùn bước.

Bích Ngân la lên :

— Hổ, hổ, đại ca ơi !

Wu Đinh Ngôn vỗ nhẹ vai Bích Ngân nói :

— Hổ sư đó ! Bọn thân của chúng ta !

Bích Ngân vẫn chưa tin ! Vũ Đinh Ngôn nhảy xuống ngựa, bước tới ve vuốt chú hổ rằn, như ve vuốt chú mèo ! Hổ đứng lì đăm mắt !

Bích Ngân thấy thích thú, ngồi trên ngựa, nói :

— Chào hổ sư ! Tiểu nữ là "bạn" của Vũ Đinh Ngôn, cho tiểu nữ... vuốt một chút !

Nàng nói xong cũng nhảy xuống ngựa, rón rén lại gần, mới vừa đưa tay ra, hổ bỗng mở mắt ra, chân lông gáy dựng lên, hổ gầm một tiếng, có vẻ sợ quá té ngựa ra !

Wu Đinh Ngôn xô chú hổ ra nói :

— Sao nghịch thế ?

Chú hổ nằm xuống nhắm mắt lại !

Đinh Ngôn đỡ hổ dậy, nói :

— Hiền muội đừng sợ, hổ sư đùa một chút để làm quen đó !

Bích Ngân trong lòng không vui, đứng lên bỏ lại phía Hoàng Tuyết Phiêu nói :

— Không ai thêm làm quen với ông cạp ấy nữa đâu !

Vũ Đình Ngôn chạy lại nói :

— Ta quay lại am thôi !

Bích Ngân cả mừng hỏi :

— Sao vậy ?

Đình Ngôn giải thích :

— Hồ sư thông linh lắm ! Mỗi lần ta có việc cần là hồ sư xuất hiện để giúp ta trong lúc ngặt nghèo đó !

Vũ Đình Ngôn dắt ngựa vào, Chó cạp đi theo.

Đình Ngôn nói :

— Ta cho cái chòi nhỏ, hiền muội ở am này, tiểu huynh ở chòi kia, chú hồ có nhiệm vụ canh nhà, không kẻ địch nào dám đến đây phá cả.

Hai người bắt tay vào việc, kẻ đốn cây, người bê lá, ngày hôm đó họ làm xong cái liêu nhỏ.

Trong suốt thời gian ấy, chú hồ luôn luôn quần quật bên Bích Ngân, hiền hậu như chú mèo, lại biết nghe tiếng người nữa ! Có hồi Bích Ngân đùa :

— Hồ sư ! Chờ tiểu nữ đi dạo một chút !

Hồ mọp xuống ngay !

Có bé mạnh dạn bước lại ve vuốt, vạch tai bắt ve, bắt bọ chết. Có bé vạch cả miệng để xem răng ! Vạch vuốt ra xem có sắt hay không, có bé còn ngoáy cả tai chú hồ nữa ! Tha hồ cô muốn xem gì đó xem, làm gì đó làm !

Được nước Bích Ngân hất hồ nằm nghiêng, rồi xem cổ, xem bụng, vạch chỗ này tìm ve, vạch chỗ kia tìm... rận !

Bích Ngân nói với hồ :

— Nhà tiểu nữ có chú mèo xinh lắm, nhưng mà không hay bằng hổ sư ! Bây giờ chúng ta đi dạo. À này, hổ sư đang làm Hoàng Tuyết Phiêu sợ nhé !

Người và vật thông thả đi vào rừng.

Hổ đưa Bích Ngân đến một con suối. Suối này bề rộng chừng mười sải tay, đá nhiều, có nơi nước sâu ngập đầu. Nàng lên từng gộp đá. Nước suối ngọt và rất trong. Nhìn kỹ, có loại ốc vỏ dày màu tím nhạt có hoa văn. Mỗi con có mỗi hoa văn khác nhau, con ốc lớn nhất bằng cỡ nắm tay. Loại ốc này cũng khá nhiều.

Chú hổ lấy hai chân trước kẹp ốc lên ngắm nghía, thấy Bích Ngân chạy đến, liền bỏ ốc vào tay nàng.

Bích Ngân hiểu, chắc loại ốc này ăn ngon lắm ! Nàng bắt thêm vài con nữa để dành đem về đưa cho Đinh Ngón xem.

Di nhiên nàng cũng biết bốn phân của

nàng ở đây ngoài sự tự luyện ra, còn phải giúp đỡ thức ăn cho chàng.

Bích Ngân đặt ốc xuống nói với hổ :

— Hổ sư nhắm mắt lại nhé ! Tiểu Nữ đi tắm đá !

Nàng chạy bay xuống vực nước sâu nhìn quanh quất không có ai, cởi nhanh áo quần ra, trần truồng như nhộng, nhảy ùm xuống nước.

Nàng vũng vẩy dưới nước một hồi.

Chợt có tiếng gọi của Vũ Đinh Ngón rất gần vang vọng :

— Bích Ngân ơi !... Bích Ngân !

Cô bé sợ cuốn cuốn lên ! Vì im lặng cũng không được, lên tiếng cũng không xong ! Nàng rón rén bơi gần lại bên gộp đá cao để chuẩn bị mặc áo quần. Bất ngờ Vũ Đinh Ngón lộ mặt ra, cô bé kinh hãi hét lên :

— Tiểu muội đang tắm mà !

Vũ Đình Ngôn mỉm cười bỏ đi, nói với lại một câu :

— Về đây mà... chịu đòn !

Nàng mặc đồ xong chạy một mạch lại phía chú hổ, có Đình Ngôn ngồi đó. Nàng lên tiếng trước :

— Đại ca ! Hổ sư bảo rằng ốc này ăn ngon lắm !

Vũ Đình Ngôn biết nàng lung tung nên mới đánh trống lảng, liền gheo :

— Hổ sư nói với hiền muội bao giờ thế ?

Bích Ngân đỏ mặt lên nhưng vẫn buống :

— Thật mà ! Hổ bắt hai con ốc đưa tiểu muội đó ! Đại ca có biết gì về loại ốc này không ?

Chàng nhặt ốc lên xem rồi ngắm nghía :

— Có lẽ ốc này cũng là ốc thường.

Chứ nếu ốc là vật quý thì Càn Du đã nói cho ta rồi ! Nay nếu hổ sư bắt đưa cho Bích Ngân không phải loại bổ dưỡng thì cũng là loại ăn trừ cơm được !

Chàng nói :

— Hiền muội ạ ! Tiểu huynh đã đọc qua một bộ sách cổ nói về công dụng của ốc. Trong đó có một loại ốc gọi là “Hoa loa bạch ngọc tuyền” là quý nhất. Hoa Loa nghĩa là ốc hoa, ốc có hoa văn - thường thường ốc có hoa văn thì nhiều lắm. Ốc Hoa ấy phải ở suối Bạch Ngọc !

Bích Ngân hỏi :

— Ốc ấy quý như thế nào ?

Đình Ngôn nói :

— Không biết bổ dưỡng cỡ nào, nhưng nếu mỗi ngày ăn một con ốc hoa loa lớn bằng trứng vịt, ăn suốt một tháng thì tuổi thọ tăng thêm ba năm !

Bích Ngân cười :

— Ăn ba chục con là thọ thêm ba năm ! Ăn ba ngàn con thọ thêm ba trăm năm ! Ngày mai tiểu muội đi đếm thử tuổi này bao nhiêu ốc !

Vũ Đinh Ngôn cũng cười nói :

— Điều quan trọng là ốc ở suối Bạch Ngọc kia !

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội tin rằng đây là suối Bạch Ngọc ! Vùng này có nhiều việc lạ lắm, ví dụ như giòng Tứ Giang, nước trong vậy mà vẫn tím. Dựng nước đỏ vào trong vỏ vẹm thì xanh trong. Lại có núi Khoáng Sơn, sỏi đá nơi đó trong như Ngọc Bích. Giòng suối này chắc chắn chảy ra giòng Tứ Giang. Tiểu muội đoán chắc rừng này có nhiều thứ quý nữa, ví dụ như hổ sư cũng là linh vật ở vùng này !

Giọng cô bé rất quả quyết, khiến cho

Đinh Ngôn giết mình mà ngăn người. Chợt chàng hỏi :

— Nếu quả như vậy sao Ngài Càn Du ở đây bao nhiêu năm lại không phát giác ra ?

Bích Ngân nói :

— Dễ hiểu ! Càn Du là vị đạo nhân, cũng ăn chay như mấy ông thầy chùa vậy !

Vũ Đinh Ngôn vỗ đùi đánh thót, nói :

— Vùng này hiền muội cũng là bậc kỳ nữ. Chỉ vì chân nhân là bậc tu hành, và lại chắc có lẽ ngài cũng không biết giòng suối này tên gì ! Nếu không ngài đã nói với tiểu huynh rồi !

Bích Ngân lại hỏi :

— Nhưng ta phải ăn cách nào cho có bổ dưỡng đây ? Ăn sống, ăn chín, ăn nướng, ăn luộc ? Ăn buổi mai, buổi trưa, buổi chiều, khuya ? Ăn với loại rau gì ?

Nghe cô bé trở nghề nội trợ, Vũ Đình Ngón cũng ngán ngạo, không biết trả lời sao, cũng nói :

— Rắc rối nhỉ ! Thôi thì cứ theo thông thường mà ăn, ăn sống bố quá đời khi... mọc đuôi mất !

Chợt Bích Ngân nói :

— Đại ca không giết con Hoàng Tuyết Phiêu theo, để đó có người ăn trộm làm sao ?

Hai người vội đứng lên ra, về, chú cạp theo sau !

Về đến nhà Bích Ngân hỏi :

— Về nhà rồi đại ca có đánh đòn tiểu muội không ?

Đình Ngón nghiêm giọng :

— Hiền muội tìm cho tiểu huynh cái roi, tội đi chơi mà không xin phép.

Bích Ngân nói :

— Đét hồ sư trước ! Hồ sư rù tiểu muội đi đó !

Wu Đình Ngón luyện võ thượng kiếm pháp tiêu hao chân lực rất nhiều, may nhờ có Hoa loa bồi dưỡng nên chân lực không mất mà còn tăng thêm !

Bích Ngân cũng theo sách vở mà luyện tập cho riêng mình. Mỗi bữa tới giờ ăn, nàng khẽ đặt thức ăn trước cửa cho Đình Ngón rồi đi ngay. Cho tới chú hồ và Hoàng Tuyết Phiêu cũng không đến đó !

Bích Ngân nhớ chàng ghé gôm nhưng không biết làm sao.

Mỗi ngày cỡi ngựa ra suối hai lần tắm và bắt ốc ! Đến ngày thứ hai mươi kể từ khi luyện kiếm, Kiều Bích Ngân đang mùa những bài kiếm mà nàng đã luyện qua. Bỗng

nghe có tiếng hổ gừ ngoài ngõ, nàng xách kiếm chạy ra ngoài.

Bích Ngân thấy xa xa chú hổ đang đối diện với một người mặc áo thư sinh lưng đeo kiếm, nàng chạy đến, rút kiếm ra thủ, hỏi :

— Dám hỏi, đây tuy không phải là khu rừng cấm, nhưng tiên sinh đi đâu ?

— Miệng thì hỏi vậy, nhưng mắt quan sát, cô bé thấy lão mũi khoằm, cặp mắt trắng dã, gương mặt dữ tợn nhưng không có hèn.

Lão nói :

— Ta đi tìm Vũ Bích Ngân và Kiều Bích Ngân !

Bích Ngân sợ ngay ! Thấy chữ hổ vẫn sai vợ đứng bên cạnh nàng, nàng làm bộ bình tĩnh :

— Ngài quen biết thế nào với hai người đó ?

Lão nói :

— Chả quen biết gì cả ! Bất hai đứa đó về làm gia nô !

Bích Ngân nói :

— Ngài cho biết quý danh rồi tiểu nữ chỉ cho !

Lão cười khặc khặc nói :

— Thôi đi nhóc con ! Ai không biết mi là Kiều Bích Ngân. Ta là Bách độc vương Bá Lý Diên đây ! Mẫu thân mi đã bị ta bắt rồi, bà ấy chịu làm... phu nhân của ta, với điều kiện là đừng giết nhai con ! Mẫu thân mi nhớ mi lắm ! Bây giờ có theo ta không nói đi !

Bích Ngân diện tiết, nàng đánh ra chiêu "Thiên sư hóa độ", ý nàng muốn tái lập cuộc đấu như hồi đấu với Tuyết Tâm.

Lão không hoàn thủ chỉ lùi ra sau và cười ha ha.

Khi lão ta lui ra, chú hổ nhào tới tấn công liền, lão đánh "soạt" một tiếng, mới kiếm đã đến ngay cổ họng cạp. Cạp thất kinh nhảy lui.

Bích Ngân đánh tiếp chiêu "Đầu da quải phong" và hổ phóng nhanh ra theo thế "Thượng hành hạ hiệu", lão xủ tay áo một cái, cạp hoảng kinh phóng ra thật xa !

Khi hổ ngoảnh lại, lão đã xót Bích Ngân đi mất ! Hổ đuổi theo, lão phất tay áo bốn năm lần, cạp không dám theo nữa, đành thu ngưu trở lại...

* *

Vũ Đinh Ngón đã luyện hơn hai phần bộ Vô Thượng kiếm pháp ! Chàng luyện chiêu nào là từ công phu chiêu đó !

Đúng giờ cơm chàng bước ra để nhận

thức ăn. Lần này chàng ra không thấy phần cơm đó. Chàng lấy làm lạ, suy nghĩ, có nên ra xem thử việc gì chăng ?

Suy đi tính lại một hồi, chàng đành phải bước ra !

Hoàng Tuyết Phiếu và hổ đều đứng lên, cúi gằm đầu xuống, không thấy bóng dáng Bích Ngân đâu.

Chàng đi về phía am, bốn bề lạnh ngắt. Sách vở tuy có ngăn nắp, nhưng có quyển còn đang đọc dở.

Linh tính cho chàng biết việc chàng lành đã xảy ra cho nàng rồi !

Chàng bước về phía hai con vật, Đinh Ngón hỏi :

— Hổ sư ! Bích Ngân đâu ?

Hổ đứng im !

Chàng lại nói :

— Vô công của hổ sư kém ai trên đời này, sao để người ta bắt nạt đi ?

Hổ lấy chân cào cào xuống đất, nó có vẻ buồn bã bực tức.

Chàng chăm chú nhìn vào mặt nó, bỗng chàng phát hiện cặp mắt nó hơi sưng và đỏ lên !

Đỉnh Ngón vỗ lè ! Chàng nói :

— Ta hiểu rồi ! Người ta thả độc để hổ không tấn công, rồi họ bắt Bích Ngân đem đi ! Chốn giang hồ rất nhiều người biết dùng độc, biết đâu mà tìm nòng ! Bây giờ hổ sư ra Bạch Ngọc Tuyền tắm và rửa mắt đi, sẽ hết ngay. Nhớ là ăn thêm vài con ốc cho mắt mau lành, rồi đi vào rừng. Còn ta, ta sẽ quyết đi tìm cho ra Bích Ngân !

Hổ nghe xong ngửi ngửi Đỉnh Ngón mấy cái, rồi ngồi ngửi con Hoàng Tuyết Phiếu, xong lững thững đi biệt vào rừng !

Đỉnh Ngón dọn dẹp đồ đạc xong, tắt

cả không còn gì để chàng bận tâm nữa, cho đến việc luyện bộ Vô thượng kiếm pháp chàng cũng không cần thiết ! Chàng ngồi suy nghĩ !

— Ai biết chúng ta ở đây mà bắt nạt ? Hoặc Bích Ngân về nhà lấy thức ăn rồi tiết lộ cho người nhà biết chăng ? Có nên về Kiều gia trang nói lại việc này chăng ? Nếu song thân của cô bé mắng nhiếc ta, ta phải trả lời như thế nào ?

Suy nghĩ một hồi chàng quyết định :

— Ta phải về Kiều gia trang cho Kiều trang chủ biết tin, đồng thời lấy thêm một vài tin tức nơi này !

Vũ Đỉnh Ngón lên ngựa đi ngay ! Đến nơi, tuy mọi người vẫn đông đúc như xưa, nhưng không khí nơi đây có vẻ buồn tẻ và lơ lửng lơ lửng !

Một người chặn đầu ngựa chàng, hỏi :

— Ừa, công tử đây, còn Kiều tiểu thư đâu ?

Chàng ậm ừ không biết trả lời sao !

Vào đến sảnh đường, chàng cột ngựa và vào trong. Kiều trang chủ đang ngồi đối diện với một cô gái, thấy chàng, gương mặt thoáng mừng chia tay giới thiệu :

— Vị cô nương này là Độc Cô Tuyết Nhạn, còn đây là công tử Vũ Đình Ngôn !

Hai bên lịch sự chào hỏi nhau.

Độc Cô Tuyết Nhạn Xinh đẹp mười phần. Gương mặt tuy nghiêm, nhưng ánh mắt luôn luôn có nét cười kín đáo. Mỗi má mảy mắt miệng mắt kẻ et khoe mép đều có nét mỉm mỉm.

Kiều trang chủ nói :

— Còn Bích Ngân sao chưa thấy vào ?

Câu hỏi ấy chàng biết chắc thế nào cũng phải có, tuy đã dự định những lời để

phản trần, nhưng bây giờ chàng nghe rất mới, rất lạ, như kim châm dao chích. Vũ Đình Ngôn nói :

— Rồi quá trang chủ ơi ! Tại hạ đang ngồi luyện công, Bích Ngân loay hoay trong vườn, kẻ địch rình rập bên ngoài bắt nạt đi hồi trưa này ! Tại hạ về đây báo tin cho trang chủ biết, và quyết đi tìm cho ra nàng !

Kiều Châu tái mặt ! Lão đập bàn nói :

— Ta không nghĩ gì quấy, chừng này tuổi ta chỉ có mỗi mụn con đó. Ai bắt ? Hay có khi nó bị chết rồi... nghiệp đến ? Nó chết ta như hết sống ! Còn có sống ta lại càng thiệt hại lớn !

Thái độ và lời lão nói rất khó chịu. Lão có sự nghi ngờ cho Vũ Đình Ngôn là kẻ bất chính. Chàng chưa nói gì, lão nói tiếp :

— Ta đã từng khuyên con ta, là con gái không nên vội vàng và hiếu khách...

Vũ Đình Ngàn đưa tay ngăn lại, nói :

— Ngài nói vậy là đủ rồi, trang chủ ạ ! Nếu Bích Ngàn có bề gì, tại hạ quyết lấy sinh mệnh mà đền ! Nếu kẻ nào đó bắt Bích Ngàn để tống tiền ngài, gia tài này mất mát tơ hào nào, tại hạ cũng quyết trả đủ ! Ngài hãy mời phu nhân ra cho tại hạ gặp, vì có việc cần phải thảo luận với phu nhân !

Lão Kiều Châu bối rối ngay !

Tuyết Nhạn nói :

— Vũ công tử ! Hôm nay ta có mặt ở đây cũng vì việc này ! Phu nhân mất tích vào hôm rằm, trong khi bà đang hành hương ở ngôi chùa trong trang trại này ! Kiều trang chủ vội cho mời các cao thủ để thảo luận tìm cho ra việc mất tích ấy. Ta được tin nên mới đến đây !

Vũ Đình Ngàn “ạ” một tiếng nói :

— Tiểu thư có ý niệm gì về hai việc mất tích này không ?

Độc Cô Tuyết Nhạn nói :

— Theo ta, hai việc này có liên quan với nhau ! Vì phu nhân bị bắt cóc trước, kế kia tra hỏi phu nhân. Phu nhân khai ra chỗ sống tử và Bích Ngàn đang ở để tập luyện. Họ tìm hie sống tử đang luyện công, tiểu thư ra ngoài, họ bắt đi dễ dàng !

Kiều Châu nói :

— Làm sao tiện nội có thể biết được chỗ luyện tập của Vũ công tử ?

Tuyết Nhạn nói :

— Trang chủ quên rồi sao ? Bích Ngàn về đây mấy lần để lấy thuốc ăn, chắc chắn tiểu thư phải vào thăm phu nhân chứ ? Thì phu nhân phải hỏi qua mọi việc, tiểu thư sẽ thuật lại... Lời đó phu nhân sẽ khai cho kẻ địch nghe, việc rõ ràng trước mắt có gì không hiểu ! Nói cho cùng, Trang chủ mới là người có tội trong việc này ! Để kẻ gian đột nhập

vào trang trại bắt cóc phu nhân, mà bọn gia đình, đám cao thủ trên dưới năm trăm người, kể cả trang chủ đều muốn làm kẻ tu hành, thông tay vào chỗ để mau... thành Phật ! Thưa trang chủ, Vũ công tử đã làm điều tốt cho trang viện này không biết bao nhiêu lần, trang chủ chưa hề có một lời cảm ơn, chưa hề đãi một chén rượu ! Thế mà, công việc rủi ro một chút, đứng ra không phải lỗi của Vũ công tử. Mà lỗi trị gia bất nghiêm của trang chủ, trang chủ không tự trách mình mà lại trách ân nhân, còn gì bất bình cho bằng !

Kiều Châu hổ thẹn cúi đầu !

Những lời nghị luận, chính xác của Tuyết Nhạn khiến Vũ Đinh Ngôn khâm phục lắm. Chẳng nói :

— Sự việc như vậy, tiểu thư có kế gì hay để tìm phu nhân và Bích Ngân chăng ?

Tuyết Nhạn nói :

— Dĩ nhiên là có !

Kiều Chân sáng mắt, nói :

— Nếu hai vị tìm ra tin tức chính xác ta sẽ tưởng thưởng xứng đáng !

Tuyết Nhạn “hừ” một tiếng nói :

— Ta không màng đến sự tưởng thưởng đó ! Trước nhất làm việc này để cứu những người vô tội ra, sau để giải oan cho Vũ công tử ! Xin kiêu !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Tiểu thư chờ tại hạ một chút !

Chàng quay sang nói với Kiều Châu :

— Trang chủ ! Cứ xét sự dây chuyền này đủ biết, kẻ bí mật đó không ác ý gì với gia đình này, và cũng không cần đến việc tống tiền. Vì nếu có ác ý hay tống tiền thì mũi dùi là trang chủ. Họ dám vào nơi đây để bắt người thì võ công người ấy cao lắm. Do đó tại hạ tin rằng, hiện tại, phu nhân và lệnh ái bình yên ! Người có hành tung bí mật, thì việc điều tra về họ lại càng khó khăn ! Tại hạ đem tính mệnh ra bảo đảm, không đây một năm tại hạ sẽ đưa phu nhân và lệnh ái về đây an toàn ! Giờ xin bái biệt !..

HẾT TẬP MỘT